

Seiskassahan on mun mielestä paras, että se on ainut, kun mä teen mun hienoa googlattelua. Ja aina mitä mä en sellaista avaa, on Seiskan niinkin, kun mä tutkit, että jos mä tyytyin mitä Pekka Stranno tein, niin se tulee Seiskan niitä linkimäset.

No ei niitä yllättävä vähän, sinulla oli niin saatanasti niitä, kun tiäksä pistää, niin hakuja on niin pitkältä ajalta.

Hyvä.

Niin ei löydä.

Mut oli, mulla jaskalla oli kans joku, kun jaskasaarella oma ei päässyt baariin.

Niin se on hienoa.

Teki mieli kattoo, mut ennen.

Ei se kattoo.

Siis se on hienoa.

Jaskari tii tampereella baariin.

Mä oon mennyt lähettää sille viestin, että ulla on ku tampereella.

Mutta tota.

No mut hei, hyvää yleisö.

Tervetuloa mukaan tähän keskusteluun.

Vitsit 6en podcast, minä olen Heikki Vilja.

Meillä on Vierana Pekka Strang näyttelijä ja nyt näyttelijä katsotaan.

Pysytään siinä.

Pysytään siinä.

Mitä kuuluu?

Kiitos ihan hyvää.

Ei tässä mitään.

Kuntelin kansanradio matkalla tänne.

Siinä ei päivä lähtee hyvinkään.

Se on loppumaton niin kuin lähde kaikille muun.

Se oli mielenkiinto.

Mä mietin siitä, kun mä kuuntelin, että se poikkeaan nykyajan keskustelusta, että ihmiset muotoilevat siellä vähän siihen tapaan, kun ennenkirjoitettiin yleisön ostetu.

Siellä ei puhekiolta siinä mielessä, vaan siellä on mietittyä, ja sitten soitetaan ja ollaan tuohtuneita.

Täällä sievissä mopoilijat, se on semmoinen tiettyä.

Siitä ei tuu niin semmoinen pahamieli sillä tavalla.

Ei tuu.

Sitten se on mun mielestä juuri niinkuin, mitä laitettiin, mielipidekirjasta ennen tekstariipaastoja.

Ne oli se, mitkä pilas sen kaiken.

Tekstaripaastot pilasi kaiken.

Tekstaripalta tolipaastot.

On sitä vapaasti tervattava.

Saa käyttää.

Heikki, Vilja, vihaisena kesä.

Tekstiviesti, paustat, pilasi, vaikka kaikki.

Eikö se ollut metrolehti?

Se oli metrolehti nimenomaan, ja sinne pystyy kato laittaa mitä vaan, että saatana moppojat, antakaa nukkua eikä yhtään välimerkkiä, ja sitten se julkaistaan sellaiseen.

Mutta tavallaan ne oli edellä käviöitä.

Sitä nyt koko ajan joka paikka.

Se esimerkiksi jenki tekee podcasteja.

Niin, on nimenomaan, jotka pilasi kanssuomen kielen.

Täydellisesti se on totta.

Se on muuten totta.

Mä kuuntelein nyt podcastin, missä ne oli eri ohja jaksoissa, mutta kaksi nuorta pop-musikkoo.

Toinen taisi käyttää sanontaa, että se on käyty jäi vuoden huippusanonta aivan väärin, ja ne on pilannut suomen kielen.

Ja pop-tähdet myös.

No myös.

Pop-tähdet on aika paha alku.

Mutta se on hyvä.

Mulla on sellainen juttu, että miksei meillä on nämä vanhoja ja hienoja sanoja, ja sitten me itse mukaisimme, että miksei kukaan enää sanoo, taivahan tulikynttilät.

Esimerkiksi, ei ku, vittu, tähän oli jo väärin.

Mitä, miten se me...

Talikynttilät.

Talikynttilät, okei.

Ja sitten yhä kaikki tattumaisille, mutta säkin käydet sitä väärin.

Mutta mä oon Suomen Ruotsan, mulla on oikeus.

Se on totta, sä voit,

mut mä en, mä oon vaan huono Suomessa.

Joo, no mut talikynttilä sitten.

Mulla on luutun monesti Suomen Ruotsin.

Se on, kun meillä on nuorempi Ruotsin.

Se on toipaita.

Se on tää.

Mut se oli väärin se,

että heikä, oot sä Suomen Ruotsin?

Mä oot...

Ei, miten niin?

No kun sä puut niin mielenkiin tuosta Suomea,
eli siis hirveästi kielioppivirhein.

Okei, mistä päin se on?

Mä oon Helsingistien.

Okei.

Mut mä ainut Helsingin,
että mä käyttäen sanaa,
ketäsiat tulee.

Okei.

Just tää turkulaisvipaja.

Kaikki.

Jännö.

Onks se...

Mitä osaa Helsingin?

Paikko sanoa...

Me on ehkä tavattu kerran aiemmin,
siis jossain...

Muistaakseni yleensä takahunnes, jossain.

Ja mut se oli niin hauskaa,
että sitten kun sä mulle tulee,
koska koomikot on...

Stand-up on pienet piirit,

niin mä yhtäkkiin,

mä saan jostain vaan tiedon,

siis yöllä, että hetkeen Pekka Strangat

on tehnyt stand-up-keikan.

Ja mä muistan,

mä olin...

Sodankylässä keikalla.

Ja sodankylä hotelissa,

sit muutama olu ei juoneenä.

Mä muistan, että minä palataan,

en edes tunne, koko mieste.

Mä olin Instagramin viesti,

oot sä tehnyt stand-up-keikan

jotain, pitäääksä kolmen aikaa yölle.

Niin mä olin tosi yllättänyt,

et sä olis vasta sitä.

Niin.

Mä jotenkin ilahduin.

Mä olen ymmärtänyt,

että nämä piirit on pienet

ja ehkä jopa sisämpäin lämpien.

Ja mä oon todennut,

että se ei ehkä ole niin.
On ollut tosi tervetullu olo,
et mulla oli ehkä sellainen käsitys.
Mä oon ollut joskus...
Oliko se kuopiois,
missä nää isot feistelit,
mä oon istunut...
Pöydässä, missä...
Missä istu noin
80-10 stand-up-koomikkaa
ja sitten minä.
Ja mä kuuntelin sitä,
että mä ajattelin, että
nyt on kyllä sakeita meininkiä,
mutta ei siinä mitään.
Se siitä on aikaa
ja Rikos on vanhentunut
siis mun osalta.
Niin.
Mutta se oli mielenkiintoista,
niin mulla on ollut ehkä
myös sellainen kuva.
Mutta päin vastoima on kokenut
siis tosi lämpimään vastaanoton.
Ja myös sinun tässä ei ilahdutti.
Hyvää, hyvä, hyvä.
Koska mä muistat,
että nyt mä aamulla ammupalassa
se oli tiila ryhmästä,
mä laitoin se pistos.
Miks sä se myölevät emminä?
Ollaan palkko laittaa.
Kyllä mä varmaan seuraa myös,
että uskin hän herää
Instagram-messakin ääneen.
Tuskin se on semmoinen,
että älytykset päälle.
Koko perhe herää.
Se olisi jotenkin surullista,
jos ne olisi kytketty vielä
johonkaan kajariin,
että nyt kaikki herää aina,
kun isi saa viestä.
Joo.

Se olisi jää hyvä.
Sä oot nyt tehnyt siis...
Mä oon...
Sä oot nyt...
Kolme.
Kolme stand-up-keikkaa.
Ja sä viestiteltiin tästä näin,
ja sä sanoit,
että ekat pari meni paremmin.
Kehityskaari on laskevaa.
Okei, se on...
Mut se on hirveän yleistä siis.
Mäkin muistat,
mä oon juteltu tää tosi monen kanssa,
ja muutenkin usein itusten,
että eka menee aina hyvin.
Niin.
Ja sit tulee ehkä pikkuhiljaa,
se, kun alkaa olemaan.
Niin, se ei oli paikalla,
kun mä vein mun ekan keikö.
Se menee tosi hyvin.
Joo, peukkuu sieltä.
Joo, joo, joo.
Reihän ei ymmärrä.
Reihän ei ymmärrä.
Reihän ei ymmärrä mitään,
mitä sä puhut,
se vaan täyttää sieltä.
Joo.
Niin se varmasti onkin.
Mä siis sattumoisin...
Siellä oli joku toinen stand-up-koomikko,
joka oli nauhottomassa omaa.
Joo.
Niin se otti videolle semmoinen ekan,
ja mä katsuin sitä,
ja se oli ihan ilmavan,
ja näin aika paljon painetta
oli kattilassa myöhässä.
Joo.
Sitten taas,
mä voin analysoida näin,
kun näitä on niin vähän.

Joo, joo.
Tää on vähän,
mitä Suomen jalkapallon ämmön menestikset.
Joo, joo.
Voi ottaa matsin kerrallaan.
Niin, tota...
Niin, niin...
Mähän on siis esiintynyt kuitenkin jonkun verran.
Mulla on joku taju siitä,
miten ollaan siellä,
mutta tota...
Sitten tähän dramatisoidaan
tota stand-upia ihan hirveästi.
Joo.
Tai tehdään siis,
tästä tehdään jotain semmos,
niinkun elämää suujemaa.
Joo.
Että sitten sä kuolet siellä.
Ja sen takia sitä sanotaan kuolemaksi.
Joo.
Ja näin.
Ja sitten niinkun silleen,
että joo, mä ymmärrän, mutta...
Joo.
Että niinkun...
Otetaan nyt ihan iisisti vaan.
Niinpä.
Että tota...
Tää on niinkun...
Tää on hieno laji,
ja mä niinkun...
Arvosta varsinkin niinkun...
Tää on niinkun...
Pointti ei oo niinkun,
mitenkään sanoa,
että näin olisi totta.
Joo.
Mutta tota...
Kyllähän niinkun näyttelemisestekin
ja puhutaan tosi, tosi dramaattisesti,
että se on niinkun,
se on niinkun niin voin ykeitä ja näin.
Se näyttää ihan paradoksiin.

Niin.

Ja niinkun...

Kaikesti jotenkin varmaan,

ja niinkun...

Ei mikään kuitenkaan loppuessa ole.

Ei eikä se...

Mä oon voinut sen,

että niin säällittävä,

kun se onkin niin mikään,

ei myöskään merkitse pitää.

Niin.

Että se,

kun mä kuolen lavalla,

ja mä oon silleen,

että tää oli tässä,

ei kukaan muista,

muista kuin minä.

Niin.

Niin,

se on niinkun säännöllistä,

mut valitettavan se on myös se,

että ei ne muista niitä hyviäkkään.

Ei.

Mutta tota,

mä tavallaan siis se,

eka tuntuu niin luontevalta,

että mä niinkun,

mä lähdin,

mä niinkun ajattelin,

että se ei oo totta,

tää ei oo niinkun oikeaa tavallaan havainto

nyt tästä tekemisestä,

ja sitten siinä toisessa rupesi

oo vähän yskimään,

niinkun jossain kohtia,

ja nyt tässä kolmannessa mä koin,

että mä niinkun,

kun semmä

otin tota,

nauhoitin itse vaan se,

niin mä kuulen,

miten mä niinkun erkanen itsestäni,

ja niinkun

teen semmosii niinkun puhun

tavalla, joka ei oo niinkun mulle
ominaista,
ja tota tulee semmonen hätä,
mitä mä en oo tunnistanut,
siis näyttelijänä vuosiin,
ja tota,
ja se on tosi,
tosi mielenkiintoista,
mutta
sit pahintakai,
siinä on se lohdutus,
kun tota,
kuulee niin, että pitää lohduttaa,
että ei, kun tää oli,
tää oli jaa,
että kyllä mä niinkun sen verran,
tää ei niinkun lähtenyt,
niinkun ihan hyvin,
mutta
nää on kaikki ollu myös kolme eri tilaa,
ja sitten niinkun,
ja näin, mutta kyllä siinä,
varsinkin näyttelijä kollegoilta,
mä oon saanut tosi paljon,
että oh,
että toi olis niinkun pahintaikinä,
niin kyllä mä niinkun kannustaisin,
että ei se ole pahintaikinä,
että niinkun pahintaikina on,
esimerkiksi jos lapsi kuolee,
tai niinkun,
se on niinkun pahintaikinä,
että tässä,
että niinkun elämä on,
siinä mielessä tosi lyhyt,
ja niinkun, jos haluaa jotain kokeilla,
niin kannattaa,
ja tota,
ja näin, että
ja varsinkin niinkun,
mä koen, että
niinkun,
että ihmiset on tosi kannustavia,
että

oh, ja stand up on vielä helposiin sinänsä lähteä kokeilemaan,
siis tarkoittaa, että sä pääset kokeilemaan
jossain vaiheessa stand up,
jos sairustin aluut,
että se ei oo niinkun, että jokaisen kannattaa
tota,
lentää helikopteriilla.
Niinkun heti,
mutta stand upi on sellainen,
jos halua ultimaattisen kokemuksen, mikä on,
niin sit ainakin tietää.
Niin, niin,
voi ja tota,
siinä on paljon hyvä,
ja sitten se on niinkun myös haastunut,
tuli tota,
siinä mielessä mä ajattelen,
että toi,
toi tota,
tämä kolmen esityksen,
tota, kehityskaari on niinkun oikea,
se on niinkun totuudellinen,
että tota,
tuli,
se on niinkun,
keikkakeikalta niinkun nöyrys on lisääntynyt.
Joo.
Ja se ei oo koskaan huono,
että tota, itsekin on taipuvainen,
ainakin ollut,
ja ehkä vieläkin semmoseen,
niinkun kaikki voipa suhteen ja hybrikseen,
ja et ei tässä mitään,
ja ehkä se iski myös mulle tämän suhteen,
vaikka mä niinkun,
jossain tajuisin,
se on semmonen kaksiakonen juttu,
et jostain niinkun tajua,
että tämä ei oo ihan totta nyt.
Joo.
Mutta sit kun joku menee hyvin,
ja joku sanoo, että olipa hyvä,
niin tota,
imartelu on toimiin,

vaikka tietäisit se,
se ei oo totta.
Joo, joo.
Siin tulevaisuudesta,
niin ehkä mä oon luonnon lahja,
ehkä tää on niinkun nimeltä,
joo, joo.
Ja ehkä mä voin uudistaa tämän generen.
Joo, joo.
Näit ihan sama,
mä oon kertunut,
että mä hänteen ekan keikan,
niin mä olin kanssa jotenkin,
että mä olin,
mä kokeilen,
ja joko se menee niin hyvin,
tiedäkset,
ja mitä epäilystää,
et seuraavan päivän telkkarissa hoitetaan,
ja oma tuo hielmat ja kaikki.
Tässä se menee niin huonosti,
et,
ei ajan niinku epäilystäkset.
Mä kokeelin,
ja nyt ei niinku ikinä kannata,
ja sit se menee ok,
ja mä sitte,
ah, pitäisikö tässä nyt nähä vaivaa,
sitten, ja.
Niin,
nii, kyllä,
ja selkeästi siis,
semmonen huomasin mä en ollu,
ollu niinkun
keskittynyt enkä,
niinkun nähnyt vaivaa sen,
että tavallaan mä luulin,
et mulla on jotain,
ja sitten mä testasin jotain uutta,
ja niinkun
sotkeudun sanoissa,
ja niinkun,
käyttäydyin muutenkin Oulosti,
että,

mitä mä nyt oon ymmärtänyt,
vähän oon niinkun,
en, en,
en niin aktiivisesti seurannut,
enkä tunne stand-upia niin hyvin,
mutta se, mitä nyt poimii sieltä täältä,
niin must tuntuu,
että oireyhtymä on hyvin tavallinen.
On, on, on kyllä,
on, ja siis se,
jotenkin,
en mä tiedä,
mutta mikä,
oliko sinulla,
se just sanoit,
että hättä ollut hirveästi seurannut stand-upia sinun muun,
mutta mikä sinulla oli niinkun,
et oot törmännyt just koomikoin,
että on paljon sun kollegoitakin,
jotka on siis tota,
tekee myös stand-upia,
mutta oliko sinulla joku sellainen,
niin ku,
oksua kiinnostanut stand-upin,
niin ku, aiemmin,
siis,
jotenkin viikun sellanen,
että,
olit sä pohtinut joskus,
et joskus mä kokeilen.
Tota,
mikäköhän,
että se niinkun,
niinkun totuus on tässä,
on niinkun,
kyllä mä oon niinkun,
seurannut,
ja,
kuten sanoit,
niin mulla on paljon tuttuja,
jotka tekee,
mä oon nähnyt,
mä oon tuottanut jonkun verran esityksiä,
ja tota,

nähnyt niitä,
siis aikana mä olin teatteriohtaa aikana,
niin silloin tuli,
tuli ja sitten tota,
mut en mä ehkä,
mä oon niinkun, katsonut sitä sivustöä,
miettinyt, että,
että tota,
mikä toi on,
onks toi vaikeeta,
voisinko mä tehdä sitä,
mutta tota,
en mä oon ollu kyllä,
koskaan ajatellut,
ja ehkä mä oon jopa,
jollain tavalla ajatellut,
et se ei oo niinkun mua varten,
että, et niinkun,
en tiedä,
niin niin,
joo,
en oo,
en oo niinkun,
hirveesti käynyt keikoilla,
mut on jonkun verran,
mutta en mä siitä mielenkiinnosta,
niinkun tavallaan,
et miten se toimii sen yleisen kanssaan,
siis mä oon ehkä vähän,
jopa harmittanut välillä se stand-upin,
niinkun suosio,
että,
että tämmöisenä,
perinteisenä teatteritekijän,
nimissä me,
harjoitellaan,
kahdeksan viiva kymmenen viikkoa,
jotain näytyelmää,
ja tota,
yritetään saada taimaukset,
kuntoon,
ja niinkun,
porukalla,
ja lavastukset,

ja puvuut,
ja markkinoinnit,
ja käy puhumaan siellä täällä,
ja yritetään saada haalia,
jengiä kasaa,
et saa sen,
ja sit saa sen niinkun,
puol-salillista,
jotain komediaista,
ja sitä pyörittää,
hikipäässä joku nelkyt kertaa,
jos käy hyvin,
ja tota,
yleisö tykkää silleen,
niinkun,
et no,
niin on ihan kiva,
niin sit, kun menee katto,
joku vetää jonkun,
jonkun tota,
mikä nyt on näitä isoisaloja,
missä te esiin nyt,
turitaloilla,
niin on.
Niin, vetää sen täyteen,
ja niinkun,
mikki,
ja tota,
ihminen,
ja yleisön haltioissa,
niin,
mä oon ehkä ollut jopa vähän semmonen,
niinkun,
vähän semmonen,
niinkun,
et,
niin on kiva,
mut onks tää nyt sit oikee,
kulttuuri ja kuitenkin?
Tää on taidetta.
Ne on taidetta,
ja tosi siis,
tuottajana,
kun on tuottanut teatteria,

niin kyllä,
me osa on myös laskee,
että tää on tosi tuottoisa,
niinkun,
bisnestä siinä,
et tota,
vähän,
niinkun,
tilaajia,
pikkosen pelatetaan,
tota,
niissä,
niissä hinnoissa,
et koita,
sinillähän tuottaisi,
niinkun,
ihan hyvin,
vois ostaa,
niinkun,
mut et siis,
mut se ei oo helppoa,
et,
varsinkin jotkut,
mitä te teette,
noin,
että yksityiskeikkua,
ei mennä jonnekin,
eikä oikeen tiedä,
minne,
ja tietysti varmaan,
kokemuksen kautta,
sit oppinut,
niinkun,
ottamaan selvä,
että onhan siellä puitteet,
tämä,
niin kyllä mä nostaan hattua,
niinkun,
ja kunnioitan teidän,
niinkun,
työtä suuresti,
et tota,
näähän on ehkä vaan,
mä yritän puhua,

puhuin niin tottakun osalta.
Se on oikein hyvä,
ja meikin kunnioitetaan niitä,
kun te harjoittelet,
etteikö meidän viikkoja,
ja siin nyt te siellä,
mut ette niin paljon,
että niistä katsoa,
ja no ei,
on kiireitä,
on kiireitä.
Niin paljon keikkaa.
Joo.
Yhtä paljon,
kun sä käytet stand up keikoilla,
katsoa.
Mites,
mites pandemian aikoihin,
oli aika hiljasta.
Oli aika synkkää,
oli aika synkkää,
mut,
jos yhtään helpottiin,
ei teilläkään helppoa alun.
Näin mä tiedän,
mä olin kyllä kuvauksissa.
Niin,
tota,
näät näet valintakysymyksiä,
näät näet valintakysymyksiä.
Joo.
Oh, mut siis syyhän se on,
miks sä oot,
niinku,
nyt ruvennut,
tai siis käsittääksin syy,
et sä ruvensa tekee stand up,
ja on siis sen verran,
että me nyt ei sit saada puhua
välttämättä niin kauheasti,
kun se on vielä niin julkista,
mutta siis,
missä tekee keikkoja,
tota,

ihan vieressä,
mikä on tiivistämällä,
niinku,
tiivistämällä,
niin mennään.
Joo,
tota,
en olisi varmaan eksynyt,
tai uskaltanut,
tota tämmöistä askelta,
ja ne,
jos se ei olisi tullut tämmöinen,
homma eteen,
että se on,
tota TV-ohjelma,
joka tulee maikkarista joskus,
ja tota siihen,
yksi osio on,
on stand up.
Joo.
Ja kun mua pyydettiin siihen,
niin,
se oli mun suurin,
että me ollaan,
miten mä sanoisin,
harkin,
tai este,
jota mä sanoinkin niillä,
että mä en sit osaa,
että mä en ole tehnyt,
ja mä en usko,
että mä olen hyvä siinä.
Ja siinä on tietysti se edo,
että mä saatan olla niin,
kun mukava ja hauska,
palaverissä,
ja näin,
ja sit ihmiset ajattelee,
että tota,
että no,
kyllä toi varmaan sit pystyy olemaan.
Niin.
Ja kun mä taas ajattelen,
että se ei välttämättä meidän niin,

että se ei ole tota,
ja tota,
mutta,
mä oon muutenkin,
viime aikoina pyrkinyt sanomaan,
kyllä asioilla,
jota mä en ole tehnyt aikaisemmin,
ettei tää mennä sitä elämään niin,
nopeasti ohi.
Niin,
niin sen ohjelman kautta,
ja sit siinä meni,
meni myös niin,
että,
et sään kuumottaa,
mä huomaan,
et se,
kun sä mainitset oikeikat,
niin mulla on niin,
kun rupeaa,
niin kun sille ei kuumottaa,
että pitäisi mennä kirjoittaa,
ja pitäisi niin,
kun alkaa miettiä niitä,
että kyllä se on niin,
kun,
se oli jopa niin iso,
iso semmonen,
ja sellisesti mulla on tosi paljon,
ennen kuin mä sitten kokeilin sitä ekaan kertaa,
et sä jonkun tuntumaan siihen,
mut se oli kasvanut siis todella isoks,
et mä niin,
kun rupeasin elämään koko ohjelmaa,
ja pystymys mä tekeä sen,
ja tota,
en mä vielääkään tiedä,
mutta tota,
sitä kautta,
ja sitten tuottaa,
ja Jukka Lindström
toimi vähän niin konsulttina siinä,
ja järjesti tosi,
tosi fiksusti,

ja hienosti,
että tota,
että niinku,
semmoisen keika,
näkee,
että tää vois olla,
ja sitten ilmoitettiin päivän määrä,
niin se on aina hyvä,
koska sitten pitää,
niin,
kyllä,
on,
mutta sitä kautta,
jotta syys kuudes,
ja sitten,
jos 12. ja 13. on,
yhteen se kuus esitystä,
kuudesta eri aiheesta,
jotka liittyvät vahvasti siihen.
Niin, se on nimenomaan,
niinku tilattuja,
tai ei tilattuja,
mutta siis tiettyjä,
tietystä aiheesta tästä.
Se on tietystä aiheesta,
liittyy siihen
TV-ohjelman tabuniminen,
ollaan nyt kuvattu sitä toista osiota,
tässä kevään mittaan,
ja sitten tää stand-up kuvataan nyt,
nyt syyskuussa,
ja tota,
siinä on niinku,
tabunimian,
tai ymmärtää,
niin,
on aiheena,
on,
katsotaan,
jos minun muistan nää ulkoa,
mutta siellä on siis lyhyt kasvuiset,
näkövammaset,
parantumattomasti sairaat,
fyysisesti vammautuneet,

touretteja,
tahattomasti lapsettomat,
ja tota,
siitä sitten
väännetään vitsiä.
Niin, on tavalla aiheesta,
mistä harvemmin,
ei ole ensimmäinen yleensä se,
että uusi,
niinku,
rupeampaa puhumaan,
parantumattomasti sairaasti,
se ei ole semmoinen ensimmäinen,
että tämä on mukava aihe,
mistä kaikki voi samaistua.
Niin, se on tota,
mä en ole tehnyt Tälkkaria,
muuta kuin Vieraana,
ja tota,
useimmiten se on mennyt niin,
että on tullut jostain
tuotantoyhtiöltä semmoinen pyyntä,
että heti meillä olisi uusi,
uusi tämmöinen,
konsepti,
jotta haluttaisiin kuvata siihen
tämmöinen pilotti,
ja tämä on vähän tämmöinen,
tämmöinen älykästä viihdettä,
tämmöinen komedipaneltyypisin,
niin on pyytänyt muu,
mutta tota,
sinne,
ja sit sen,
on lopuksi Anne Katta,
ja on tehnyt se,
niin tota,
niin niin,
se on niin pitkälle,
mä oon niinku ollut tuossa TV,
mä oon semmoinen aina mennyt siin,
niin mä oon aina tullut semmoinen olo,
että tämä ei oo,
niin kuin mua varten,

että mä oon ensimmäisesti,
kuitenkin niinku näytteliä,
ja näin,
tota,
sitten mä oon käynyt muutaman TV-alalla,
olevan ystävän kanssa,
pitkiä keskus tulee niinku viihteestä,
ja mitä se on tänään,
ja tota,
tää tota,
formaatti jotenkin,
oli mulle semmoinen,
että,
kun mä katsoin,
katsoin sitten,
mä ajattelin,
okei,
että tota,
nyt kiinnostaa,
sen verran,
että mun on pakko lähteä,
ja se,
se johtuu ehkä,
tästä ajasta,
noista aiheista,
ja tästä huutamisesta,
mitä on ympärillä,
nytkin,
joo,
ja varsinkin siitä,
tähän ei oo,
mikä on vastaus siihen kysymykseen,
että,
no mitään ei saa sanoa,
koska se on niinku,
se on niinku lähtökohtaisesti,
niin typerä,
typerä lähtökohta,
tai siis lähtökohtaisesti,
niin typerä,
ajatuksena,
että joo,
niin, niin,
vaan pikemminkin se,

että mistä tahansa voi puhua,
ja,
ja on asioitu,
joista kannattaa puhua,
ja sit kannattaa miettää,
miten niistä puhua,
ja, ja tota,
nythan me ollaan,
jotenkin, tai mulla on sellainen olo,
että me keskitytään tosi paljon sanoihin,
niin kun,
on se sitten mitä tahansa,
mutta,
mutta vähemmän siitä,
mitä niiden sanojen takana on,
että niinku,
vahditaan niiden sanojen merkityksiä,
mutta sit me ei oikein,
niinku, katsota,
ihmistä,
ehkä niiden takana,
ja en väitä,
että,
että tää nyt,
olis mikään vastaus sille,
mutta tää on sellainen,
asia, mikä on mua pohdituttanut,
ja,
ja tota,
sen takia mä niinku,
halusin lähteä täällä.
Mutta toi on tosi mielenkiintoista,
siis samaa aikaa,
kun mä kuulin tuosta,
mä olisin sen herranen aika,
mun olis niinku kauhu jo siitä,
osittain, koska mun tuli flashbackit,
mun naurun tasapainon kokemuksesta,
missä oli kans niitä tietystä,
kun tietystä aiheesta,
annetaisi täytyy tehdä,
meillä on ylihyt kasvus,
kun mä muistan,
se oli ainut sellainen niinku,

muutenhan se oli jotain,
tiekset raviit jo silleen,
onkei täällä ei nyt tos silleen,
tiekset siitä saa paljon hauskaa,
mut et en mä nyt onnistu ketään
varmasti niinku syvästi loukkaamaan,
mut et se on vaikea,
ja stand-upist vielä se,
et sun pitää käsitä tätä aihetta,
ehkä niinku,
tää on buva,
niinku sanoi,
mut sieltä pitää mennä tiety raja yli,
koska muutenhan se on ihan,
ihan yhtö tyhjää.
Kyllä.
Mitä se meni?
No se meni kyllä tosi hyvin se lyy,
kun se oli mulle sellainen niinku,
mä muistan.
Se pelkäsit, et se loukaa.
Mä pelkäsit,
mä teen jotain tiekkyä jotain,
ja sit menin sen rajaan yliä huomasin,
et ne niinku,
tavallaan,
et ne on mukana.
Et kyllähän ne niinku,
huumosit ihan niinku,
Niin kuin mekin.
Niinku, jokainen,
niinku on,
niimenomaan,
et se oli jotenkin sellainen,
tosi,
sit tuli semmonen hirveen katarttinoilos,
et mä tein sen,
ja mä uskalsin,
ja se meni vielä hyvin.
Joo, onks sul vielä muistut sen,
et se voit antaa ne mulle?
Mä oon,
mä oon,
mä oon,

mä oon,
niin menomaa,
ja se täytyykin content-linein.
Niin,
niin,
mä en mä siitäkään tiedä,
mutta,
tota,
ikään kuin noin,
noin havainnot,
ne on rajallinen määrä,
havain toi näistä aiheista,
että,
tota senkin takia,
kun siellä,
minä joltain,
mä oon,
mä oon siinä,
tuuritte,
okei,
mahtavaa,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin,
niin.
N dt ja

N dt ja
niin,
niin niin,
niin,
tyyppisestä pienestä tiedostamista lähtee.
Ennakkoluloista on aika samat. Ennakkoluloista on tässä on ehkä enemmänkin kesä.
Ennakkolulojen murtamisesta on siitä, että mennään niiden äärellä ja katsotaan, mitä se on.
Se on tosi mielenkiintoinen ja jotenkin jännittävä.
Mä oon tosi otettu siitä kuitenkin kuusi esitystä.
Ja sitten jokaisessa on kaksi huippukomikkoa mun lisäksi.
Eli kolme huippukomikkoa.
Ei, vaan kaksi huippukomikkoa esityksä näyttelin.
Se, miten ihmiset on lähtenyt mukaan, niin se on kyllä jotenkin.
Kun tässä on ehkä olematta mitenkään pyhä, niin tässä on kyse kuitenkin asiasta, joka on isompi.
Tässä on kysymys minusta, vaan tässä on kysymys oikeista ihmisistä ja oikeista aiheista.
Ja se on se fokustus.
Se voi olla se, meillähän maksetaan sitä, mutta voidaan ajatella myös silleen, että totta kai on hyvä.
Ja minua kiinnostaa enää, että kun tehdään jotain uutta, siis jotain sellaista, mikä on vähän siellä.
Mielelläni olisin jollainlalla mukana.
En ole se, joka saa kaiken syy, jos menee pieleen, mutta onpahan silleen, että jos menee hyviä, niin osittain myös silleen.
No, älin osaa sitä.
Kyllä, kyllä, joo.
Sitäkin mä tykkään lämpödypillä, lämpödypillä ohjelmiin.
Mutta ihan alla mukana, niin se on ohjelmi, missä mä oon tavallaan osa työryhmään.
Mutta sitten loppuun lopuksi mun vastuun on aika pieni.
Mutta se on kyllä eri. Mä oon siis ollut joskus varmaan studiossa myös.
Se on erityisen hieno taito se, että pystyy lämpäämään, koska usein on tuotantoyhtiö, ettei tajuu ehkä käyttää.
Ja sitten luottaa siihen studiaohjaa ja pystyy luomaan sen.
Ja jotkut osaa sen tosi hyvin muu.
Joo, jotkut sillä on välillä vain se, että miksi mä oon täällä.
Niin, kyllä, mutta on se niin kuin tosi hieno.
Juuri vähän sama, kun mä muistan, mä olin jossain hyvin käällä.
Ja siellä oli joku tapahtumatoria.
Ja sit sinne paukahti paleface- ja grassias.
Ja siellä oli niinku minä ja sitten yksi isä ja poikaa, jotka säi makkaraa.
Ja sitten ehkä jotkut joi kahvia, oli tullut munkkikahvia ja kattoo pois päin.
Ja sit ne laitton, kun ne oli sovittu, että kello 14, se oli vähän sateinen, semmonen niinku todella jotenki ankee.
Ja sit ne lupas vetää siellä ja niinku ihan täysin.
Niin kyllä mulla semmonen, että niinku tavallaan sillä mä ajattelin, että meidän näyttölyöiden olisi hyvä myös niinku nähdä toi tai niinku ymmärtää toi.
Ja teillähän stand-appareilla se on aika lähellä sitä.

Että niinku kello 19, 15 tonne saliin ja siellä on se yleisö, mikä on ja ehkä jotain pientä ennakkotietoa ja vihdytä meitä.

Niin kyllä siinä on semmonen niinku tietty raffius, mistä mä tykkään.

Onhan se toisaalta samaa siis näyttölyössä.

Meille teettöreistys alkaa kello 19.

Siinä on tullut ne kolme soittoa ja nyt ne istuu sinne.

Niin tavallaan nyt täytyy olla valmis olen tai en.

On se toki näin ja ehkä niitä on turha tavallaan arvottaa ja verrata keskenään siinä mielessä.

Mutta toi, että mennään tavallaan ihmisten pariin vähän eri tavalla.

Ja sit siinä ollaan niinku alttiina, koska meillä on aina niinku tavallaan se tietty etäisyys siihen.

Tai riippuen tietysti esityksestä ei semmonen pakko olla.

Revyyhän rupeaa olla aika lähellä sitä jo.

Mä ajattelen, että stand-up on jollain tavalla en tiedä mistä se on kehitty.

Mutta kun mä katson sitä niin revyynumerot, revyynmonologit, ne on hyvin lähellä.

Mä luulen, että sieltä se on niinku.

Hyvin lähellä.

Englannissa ainakin niin.

Niin kyllä.

Mutta täälläkin siis mä olin lillateatenissa, jossa oli pitkä revyperi, niin on 50-luvulta asti, missä on semmoisia klassisia revyynologia, jotka periaatteessa, jos ne on kestänyt aikaa, jos se aihe on ollut semmoinen, että se on kestänyt aikaa, niin niit voisi esittää vielä tänään stand-upina.

Et lassepäysty, sillä oli kuulema joitain numeroita, mitkä se vaan niin kuin heitti suoraan yleisölle.

Oja sitä, niin teki siis, jos mä oon ymmärtänyt oikein, niin mieltii iltama perinnettä, niin useinhan sieltä, saatte olla näyttänyt, että se oli valmiiksi tavallaan, sillä on niinku siellä kikkapussissaan onkin yhtäkkiä joku hassumonologin pätkä.

Ja ne pystyy vetää sen koska tahansa ja jotenkin heittäytyisiin siihen, että se tuntuu silti aidolta, että se ei oo ulkoa muisteltua tavallaan varsinkin.

Niin, no tähän on ehkä sit se suurin ero, että periaatteessahan, niinku komedia on kuitenkin kohotettu, jos mä puhun ihan näytelmästä, niin se ei kuulosta, se tavallaan siinä on se sopimus, että tämä keksitään nyt, tämä tapahtuu nyt, johon suostutaan, mutta tämä stand-upissa, mistä varmaan, miksi se kuulemaan mahdollisuus, lava kuulemaan tässä tapauksessa, on mahdollinen, niin se riski on varmaan just sen takia, että vähitetään tämän tapahtuvan nyt vähän eri tavalla.

Niin.

Ja sit jos on osviittaa siitä, että tämä ei välttämättä, tai ehkä mä ajattelen sen niin näin mun näiden harvojen kokemusten jälkeen, että jos suhde yleisön ei ole vilpitön, ja suhde siihen tekstiin ei ole vilpitön, on se sitten totta vai ei, mä ymmärrän, että tai olen ymmärtänyt, että generejä on vaikka kuinka ja alalla, ja miten sä kerrot tarinoita, ja miten sä niinku teet sen, mutta jos se ei ole vilpitön, niin me kuullaan se, ja mä niinku sillä, että mitä ei niinku, ja ei toimii,

ja mulle tapahtuu, mun mielestä se tapahtuu niinku tuossa niinku viimeksi, joidenkin juttujen kohdalla, että mä lupesin puskemaan, mä en ollut vilpitön, ja sit sen niinku katkessa, katkessa yhteys, ja mun mielestä se sama tapahtuu niinku, saattaa tapahtua komediassa, että mä oon ollut tota kaupungin täyttäni suuralla näyttämällä, missä on sinne mahtuu se melkein tuhat katsojaan, ja Asko Sarkola ja Esko Roineen kanssa näytti oli pääosee, ja mulla oli semmonen pienempi rooli siinä, mutta selkeästi oma komedialinen hetkeni siinä jutussa, ja yleisö on niinku hienosti mukana, ja sit mä tota, sit mä teen, teen tämän yhtenä iltana, että mun jutun jo oli semmonen pieni fyysinen niinku, ja mä teen polven, joka niinku, ja se yleisin niinku räjähti, ja sit se 970 ihmistä niinku, niin se, se niinku tuntaa sillä jo, ja näin, ja sit eteenpäin, ja sit mä myös seuraavana iltana tein tietysti sen virhe, että mä menin vähän yli, ja sit se kylmäni niinku, ja mä muistan Esko Roineen katsomaan silleen, ja vinkkas vähän silmään vielä, niin mä en ollut vilpitön, tai niinku joku sanoo, että niinku tullaan niinku liipun kanssa, että täältä tulee hauska juttu ja näin, ja tai sitten niinku ylinäyttelee sen tai alle viimeistä liikaa, että tota, siinä on hyvin paljon samankalta suuksia mun mielestä, tuohon stand upin, kun mä kuuntelen sitä, niin mä, niin kun tietysti kaikki varmaan, aha tonnoisvuonna sanoo noin, mut sen niinku, sen kuule, ja sillä, ää, ää, ää, tuohon, tuohon, noin, niin, tuohon, tuohon, tuohon, tuohon, tuohon, tuohon, noin. Mut, mut siinä on jääni, mut mä sit olen vähän sama siis, kun, kun esimerkiksi jos teet komediateatterissa näytelmää, niin yhtä lailla vaikka me puhutaan aina, kun mua nähdystään, kun puhutaan komediatettina, se on silleen, että se on jotenkin helpompaa tai se on olevinaa jotenkin, että se ei vaadin. Siis stand-up-komelia. Ei vaan siis yleisesti komedia. Niin, niin, niin. Ja se tuntuu, että se arvostus ei ole, niin minusta tuntuu myös, että onhan se sama, että jos saa teatterilavalla esittää koomista hahmua, niin se hahmun pitää olla yhtäläillä uskottava. Se on se henkilö, joka puhuu, niin se on minun mielestä stand-upissa, että monesti minulla on jotain uusia. Ja sitten mä puhun liittyen, että eihän nämä toimit, koska ne on minun suusta tulevena, ne ei ole tavallaan, että ihmiset näkee selkeästi, että ei tämä oikeasti. Siinä ei ole nimenomaan sitä uskottavuutta myöskään. Niin. Ja tämä voi aloittaa sinne. No kun mä olin linnassa silloin, niin tota... Niin se on vähän vaikeaa.

Niin henkilössä, että näin, nyt hän on kyllä keksinyt tämän ihan niiden.
Korkeintaan talousrikoksista.
Niin, niin, niin, niin.
Suomeruotsalaisena.
Joo, joo.
Niin.
Joo, joo.
Kyllä se...
Kyllä se...
Joo.
Toi on...
Toi on, joo.
Joo.
No mut...
Tän läpi sitä paljon, mutta palataan vähän taaksepäin.
Sä oot vaasasta kotosiin.
Oho, mennään palataan rivaalle taaksepäin.
Mennään tosi paljon.
Olinpa hieno, joo.
Joo, tosta voisit niinku...
Mut mennään...
Vaasaan mulle ollut aika mysteeri aina.
Tää ei oo hirveesti ollut, mut mä olin nyt viime syksynä siellä.
Onko se Ritz siellä se?
Varmaan, joo.
Ja sit mä huomasin, kun mä katoin siellä, niin...
Sit mä rupeisin miettiin vaikka se on niinku...
Siellä oli paljon, niinku, Suomeruotsalaisia.
Muista se Ritzi sit henkilökunnan kanssa, kun jutteellinen huomasi, että okei, että meillä on...
Hyvin menee, että näähän tosiaan puhuu tosi vähän Suomeen.
Mutta sit mä huomasin, että siellä oli niinku julisteita, mitä kaikkea siellä on.
Niin esimerkiksi Ruotsista ihan hirveästi tänne, kun ne kot käyny.
Jotka ei tuu esimerkiksi Helsinkiin, jos.
Niin sit mä päättäin, että vaasaassa on selkeästi jotenkin hyvin rikastollainen kulttuuri elämä.
Maan ainakin tällä hetkellä, jos se tulee Ruotsista esiintyviä.
En...
Mä en...
On missään yhteydessä, entiseen kotikaupunkiin,
mutta siis oli ihan...
Sehän liittyy siis siihen, että siellä näkyy Ruotsin televisio.
Okei.
Ja se on näkynyt siis, en tiedä, 70-luvulta, mutta ainakin 80-luvulta asti.
Ja Ruotsalaisetan oli vähän meitä ennen.
Stand up komiikan kanssa.

Kyllä.

Niin oli tässä lente-i-vrynnän, esimerkiksi oli tämmöinen klassinen Ruotsainen ohjelma, jota katottiin, jonka mäkin muistit, oli yrrolli ja muuta tämmöistä, missä on nämä klassikotyypit, jotka vieläkin kiertää, niin siihen liittyen varmasti siellä saattaa olla laaja yleisöpohja, ettei pelkästään nuorempaa, tai sanotaan meidän ikäistä.

Nyt mä en tiedä, mikä ikäisi.

Suu nuoria.

Voisin voida nuorempi.

Okei.

No niin, no meidän ikäisiä.

Niin.

Vaan myös siitä, niin kun sanotaan mun vanhempien ikäisiä, eli siinä 6-70 paikkeilla, jotka on katsonut jo silloin stand upia. Niin, niin varmasti on näin, ja sehän on niin kun todella kaksikielinen ja ruotsinkielinen kaupunga.

Joo, joo.

Se on hyvin vahvasti.

On ja sehän on hyvä, että pystyy, että yleisöä on molemmillekielisiä myös helpottaa niin kun tapalaat yleisöpohjaa, koska niin valitettavaa, kun se onkin, niin valitettavasti Suomen kieliset on vähän sellaisia, että no emme voi oikein ruotsinkielistä esitystä voimina katsomaan. Niin, niin mut komiikka on kans niin kieleen sidottua ja kulttuurin sidottua. Että se miksi se ruotsalaiset koomikot toimivat hyvin, ja Varsassa on myös, koska niin Varsassa ja Varsan ympäristöpietalsaari ja tuo ruotsinkielinen pohjaamaan, niin on vahva sidoruotsia. Eli katsotaan ruotsin uutisia luotaan ruotsalaisia lehtiä ja tunnetaan ruotsalaiset niin kun artistit, ja se niin kun hovia ja muu, jolloin tavallaan ne viitteetkin toimivat, kun taas sitten, jos joku rupeaa vitsailemaan ruotsalaisesta politiikasta, niin kun täällä, että esimerkiksi Lilla, niin meillä vielä oli Magnus Betneer ja muita, mutta nähän hienosti on tajunnut noin ruotsalaiset koomikot, että täälähän on siis semmoinen tietty, se on niin kun Ahvenanmaa, sitten on Helsinki Turkuvaasa, mutta mä en tiedä, onko Helsinki nyt enemmän tippunut pois?

Niin, mä en oo varmaan.

Että, että mikä se tilanne on se.

Sillähän ne Svenskanissa tekee aina ne huumorimaailuttelut, no ne, joo, ne vetää pari kolme täyttä saljenssalla, et sinne riittää, mutta sillä on tullaan niin kun Tammisaaresta, mun muist tuntuu, että nämä koomikot esityitses Tammisaarassa.

Joo, joo.

Ja näin, että...

Mut se on mielenkiintoista, mä oon mennyt miettiä nyt, vaikka Andre Wigströmii, kun se on niin kun se keikki kolmella kielellä stand-upia, se on tietekin niin kun mahtava, että miten sen...

On se teenu englanniksi myös.

On se tekee myös englanniksi muun heistä jonkun verran ja niin kun tehny, ja sitten tietysti se, että Ruotsissa pystyy tekee, ja tietysti se auttaa se sul siidän varmaan myös...

Joo, mutta ennen sul siidän ihan Andre Wigströmia on paljon Ruotsissa.

Niin, nimenomaan.

Tuntuu, että se itse asiassa stand-upin kautta se löydettiin siihen sul siidän.

Se voi olla, joo.

Mut tota...

Mitähän mä olin tässä vaan niin Ruotsin kielestä sen verran, kun se oli hauskaa, koska sitten taas itse Helsingistä, niin vaikka minusta 9. juhluvulla, niin sitten kun tuli svenskallisessa, oli se hype, se musikaalista.

Se oli niin iso, niin kun nimenomaan hype, piti mennä katsomaan, mäkin muistamaan katsomaan, että tämä on mahtava esitys.

Mä oon mitään käsittymys tästä tapahtunut.

Niin, koska siis,

mut Ruotsin kielen taito oli niin huono siinä vaiheessa,

että mä en tiedä yhtään,

mutta silti mä huomaan, että no kyllähän tähän pystyy mukaan lähteä.

Tää kertoo nuorista tyypeistä, jotka laulaa tanssia,

ja sitten niillä on vähän ahdistavaa, niin...

Niin se kertoo kaikesta.

Siis niin kun me tultiin kans bussilla varsista katsomaan hypeitoneen.

Siin mä muistaukseni, niin siinä oli kaikki.

Siinä oli Teinijän kaikki,

siis niinkun vongelmat,

niin se oli vielä ydin uhka.

Jotenkin muista.

Luonnon katassa, se oli jompi kumpi,

mutta siinä oli niinkun...

Mutta ihan siis käsittämätön

niinkun ilmiö.

Yhtenäis kulttuurin suuria hetkiä.

Kyllä, mutta se kertoo paljoa, että

Helsingin lähiöjä, suominkin lähiä,

että menee kattavaa sinne,

että jotain on silloin astuttu

niin kun joku rajaa yli.

Kyllä, ei ole toistunut.

Sitä on yritettävästi, mutta ei se...

Ei.

Muutenkin tuntuu, että

Suomen

ja ruotsinkin kulttuurit on

erkaantunut enemmän ja enemmän.

Ehkä.

Tietysti myös johtuen, että meillä on

tänä päivänä jo enää vaan kahta,

että on ruotsin ja suomen kieli,

ja sitten ehkä muutama puhutaan saamista

tai venäistä, vaan meillä on niin paljon

eri kieliä,

siitä ehkä johtuen en tiedä.

Yhtenäis kulttuurina aikaan ohi?

Sä voit soittaa tuota kansanradioon.

Joo, joo.

Muutenkin vai ensin kirjoittaisi jotakin hyvin.

Hirveitä

virheitä.

Oliko sinulla sitten aina,

kun sinä vahvassa sanoit,

oliko sinulla näyttelijä sinun unelmaa ammattia?

Kyllä se oli, joo.

Kävin teatterissa enemmän

kuin

mun ikäiset pojat.

Mutta oliko sinun nimenomaan teatteri,

joka sinua niin kuin...

Tulee halivuutta ehti vaan?

Ei, en mä ehkä nähnyt sitä eroa asiaa.

Niin, niin totta.

Mä kyllä ajattelen, että ne teatteri,

en mä niinkuin ajateltu koskaan, että on mahdollista

päätyä mihinkään kuvauksiin, muistaakseni.

En mä niinkuin ajatellut,

mä ajattelen, että ne on eri lajeja.

Muiston kävin paljon teatterissa

ja vapaaehtoisesti.

Ei mua niinkään viety, sillä on kouluista

myös käytiin, siis monta kertaa

lukuvuodessa.

Kaksi kertaa valmaan syksylle

ja kaksi kertaa keväällä

ja sillä hän noit teatterit siellä
myös elipaan, että kaikki koululaiset
kävien näin ja tehtiin koululaisnäytyksiä
ja muuten.
Niin, niin kyllä sieltä jostain
ja ihan niin kuin tosi aikaisin,
niin ku mä tiedän, että mä olen ollut tosi aikaisin.
Mä olen kirjoittanut ton
valmiiksi.
Joo, ei, mutta
joskus siis kahdeksan vuotia aina
mä oon jo sanonut sen jossain,
että most tulee näyttelijä.
Jostain syystä.
Miten sun kaikki suhtatuisiin, että no, no hyvä.
Voi oliko sitä, että pitäiskö miettiä jotain?
En mä eläisiä muistokö.
Mä en oo niin vanha kuitenkaan, että
sitä pidettiin
semmoisena, että nää kertaa
nämä vannat patut, että joh,
että perhe, hylki.
Niin, niin totta, joo.
Jos sinä läädet sen, niin meidän perintyvä ei tule.
Siinä on tarkoitus ontaa meidän hattupisissa.
Joo,
mutta minä vain menin,
ja silloin piti ostaa omat puhut,
ja minä laitun kaksi markkaa.
Niin, en mä mitään vastuuspäin.
Mä luun, että meidän perheessä on ollut
semmoista niin kuin, jos en suoraan
sitä ihailua, niin ainakin semmoista
ymmärrettyä, että se on ihan,
se on niin kuin arvostettua.
Ja myös ehkä jopa komedian tekeminen
mulla arvostettua.
Ei pelkästään, ei mikään
niin sanotusti hieno näyttelemineen,
vaan ehkä just se viihdyttäminen.
Minusta tuntuu, että sitä on pidetty arvossa
meidän perheessä.
Suku juhlissa, sun muissa.
Joo, nähty, että muuta on aika tylsä tiuhlat.

No muuten on,
isoisella oli tapana kännissä
tanssia semmoisen kuoleva joutsen
nimisen numeron aina juhliissa
niitä on valokuvia vielä
juriissa tekee jonkun semmoisen.
Mä en muista sitä itsen numeron,
mutta mä muistan ne sukujuhlata.
Ja sitten mun isällä on
niitä on kuusi veljestejä,
ne tansse niinku sorvasta
ja siis tämmöis,
ja sitten mun
setä ja kummisetä
niin se oli
hyvin niinku tämmöinen viihdyttäjä
ja vieläkin erittäin hauskaa
sekä vervaalisesti
mutta myös fyysisistä komikkaa
ja aina joku
ketuhäntäkainolossa.
Ja näin on sitä ollut
ympärillä.
Vähän samman tapanen,
että suhuvuus vaikka kuinka
on niinku mitä tahansa pitää tehdä
tai muuta, niin mä muistan, että hassuttelu oli aina hauskaa.
Niinku teäkset tavallaan, että semmoinen
niin ku, että ei kaikki on niin vakavaa
ja sitä arvostetti, että se on niin hieno hetki,
kun kuulee omat vanhemmat nauraajalle.
Sille, että oh hitto, on hyvä reaktio.
Niin, ja kyllä se on siis
niin ku mä luulen siis
ihan niinku kaivamattakaan
sen syvemmältä, niin mä luulen,
että itselle toi on ollut
tosi semmoinen niin ku
mä esiin nyt tarjoilijan
jossain mun isoisään olis,
kun sulla oli 50-lisissä,
mä luulen, joo,
niin ku oli tää tota,
mikäkaan se on Krevinnanabetsenttän,

tää mikä tulee uuden vuoden aattomassa.
Joo, siis se illallinen yhdellä.
Illallinen yhdellä juuri tämän niin,
se tuli ruotsin TV'esta,
nimittäin jo vuosia sitten,
ja sitä kattoo, niin mä niinku matkin sitä
siellä sukujuhlissa.
Ja tota se, että kun saan niin ku,
niin ku siinä tota
muiden silmissä,
mutta mun muistaakseni
mun isoisä, niin ku arvosti
sitä kovasti ja nauroja,
niin kyllä se on niin
vastannut johonkin ihan tarpeeseen.
Joo, joo. Ja sitten tota
sit siitä tuli ammatti.
Niin, ajattele, siellä se
joka uuden vuoden aattomielä.
Niin, niin, niin.
Mut sä meni, mä kattelin tos,
niin sä oot 9.7 menny jo teakkiin,
parikymppisinä,
niin ku, no, no, en mä tiedä,
minun olen toisen niitä sinut, että...
Joo, siihen aikaan siis
oli myös 17-vuotia,
että ne oli vähän niinku myö,
ei mut kyllä se,
kyllä me niinku tavallaan heti, kun vaan oli mahdollista,
niin pyrin, että mä kävin
kävin lukioon oikeastaan sitä
varten, että mä pystyisin,
mun luun, että pitäisi olla lukiopohja,
kun hän hakee korkeakoulu,
ja mulle paljastu sinä keväänä,
tai sitä edeltävänä syksynä, että ei olisi tarvinnut,
mutta mä olen tosi kiitollinen, että mä kävin,
että sä sain vähän,
vähän niinku lisääikaan yleissivistystä.
Kävitse vaasassa siis.
Ja sit muutit Helsinkiin tavallaan, että teakin myötä.
Joo, 9.7 muutin
niin, kun suoraan tänne kouluun.

Joo, no, mitte,
mä en tiedä, mitte liittyviin joskus aikoinaa,
Mikke, hetkinen,
reenu, en muista,
mun opettaja kuitenkin stadialla oli Mikke Reenluun,
joka on siis Ruotsinkirja näyttelin.
Sanotin pois.
Se oli tuota
turkanaaikaan teakissa.
Mä ootin hirveän kiinnostunut,
että se sanoi, että no ei, mä olin Ruotsinkirja se puolet.
Se oli hyvin eri maailmat,
se ikinä niinku tavallaan,
se ihan maailtun sekoilu,
mutta olisit 9.7,
niin olisit niin kuin isosti,
sit mä nyt lähden siitä olettamusta,
että sä olit siellä Ruotsinkirja.
Niin, nimenomaan.
On siinä,
on siinä tietty ero.
Ei tietenkään niin iso kuin turkanaaikaan.
Silloinhan kuulemme,
mä oon kuullut sellaisen tarinan,
että kun niillä on ollut
Ruotsinkirja, sillä on ollut
joku oppituntija,
ja sitten nämä
turkan oppilaat oli kävellä ohjaa,
ja sitten joku oli purskattanut itkuun,
kun se näyttyi niin ihanaa,
kun ne oli vain hakenut ääntä,
jotain tämän tyypistä,
mutta on siinä tietty ero,
että se riippuu aina tietysti professorista
myös, meillä oli semmoinen kuin Dick Eidman,
joka oli valtavan hieno ja hyvä professori,
ja sillä oli hyvin kunnianhimoinen
se sen opetussuunnitelma,
jonka se oli laatu,
niin se oli kolme plus yksi vuotta,
se maisterivuosi,
ja perinteet
niinkun,

se oli hyvin niin kuin näyttelijä,
lähtöinen näyttelijä,
jos näin voi sanoa,
ja itse oikeastaan
myös on ollut Lilla teatteri,
jossa oli hyvin vahva näyttelijä,
puhutaan Suomenkirjassa puolen ryhmiksestä,
jossa on semmoinen tietty ryhmisläisyys,
ja näin
Lilla niillä oli myös
tämän tyyppinen lähestyminen
siihen näyttelämiseen,
semmoinen aika konkreettinen,
ja ehkä jopa yleisöystävällinen,
että yleisö on yksi mukana siinä,
niin
sitten se ehkä Suomenkirjisellä puolella
on ollut
sitten eri painotus siihen
aikaa, ja ehkä se
karkeasti katsottu, nyt mä en osaa tänä päivänä
sanoa, miten se on, mutta siihen aika
vois sanoa, että
Suomenkirjisellä puolella on kokeillaan
ensin jutellaan sitten,
jolloin kirjisellä puolella jutellaan ensin ja kokeillaan.
Tämä voisi olla se
jotenkin se ero, ja
kyllä mä niinkun on huomattavasti enemmän semmoinen,
että on ollut ainakin, että jutellaan
ensin ja katsotaan sitten,
että kannattaako se edes tehdä?
Mikä on toista ihan järkevältä?
No joo, siinä siis
mä luulen, että jokaisen pitää löytää
se oman tapa, ja mä luulen, että
mä oon niinku varsinkin
pelot saattaa viedä
meidät molempiin suunniin,
pelko analysoida saattaa viedä
meidät vaan tekemään, tekemään tekemään,
ja sitten taas pelkoen esiintyä saattaa
viedä meidät analysoimaan,
ja se pitää löytää se oma

paikka, mutta
sitä, mä tuntuu, että
mä oon löytynyt siihen paremman
valanssin nykyään, että mun ei
tarvii jokaisen, niin kun tavallaan
ottaa askelta, taaksepäin mienttiä, mitä tää tarkoittaa.
Ehkä siinä on myös aivot
nopeutunut tai toistojen kautta
oppinut jotain, mutta tota...
Joo, onhan se silleen, ois se vähän hassu, että
joku asia, minkä oppii
30 vuotta sitten teatterikorkeakoulusta,
että sitten sinne tekee
työtä kuitenkin, monta kymmentä vuotta,
että ei pääsisi myöskin löytäisi uusia
puoli. Kyllä se on tärkeää, ja itseasiassa
juuri tän standupon on tosi tärkeä osa
myös sitä, että
löytää niitä
uusia puolia itsestään, että
mä luulen, että sitä instrumenttia
voi harjoitella. Mä en oo niinku
ajattelin, että musikat ja musikaalinäyttelijät,
ne on niinku ihan omaa luokkaassa,
ne harjoittaisi sitä instrumenttia
vähän eri tavallaan. Sitten me
näyttelijät voitaisi ehkä tehdä sitä myös,
ja
varsinkin komedia on
loistavalla harjoitella
tekniikkaa, ja
harjoitella.
Jos sun pitää saada nauru,
sanotaan, että jos se on teksti,
että se on esitetty aikaisemmin,
niin silloin se on
todettu, että se on hauskaa.
Siit on kohtaous,
voit kattinga YouTubeista
löytää vaikka maailmalta
eri versioita. Siin samalla kohtauksessa
on
äkse määrä nauruja, tai että toi aina
odottaa tuo tilanne. Ja jos sä teet sen näyttömyydellä ja se ei näydä

naudata, niin sä teet jotain väärin. Ja se on ollut itsellä semmoinen tosi kiinnostava tapa tutkijan näyttöliä työtä, koska musta tuntuu, että draamassa on ne samat lainalaisuudet, mutta siinä ei ole sitä mittaria, että sä voit olla pitkään hiljaa ja sitten voit olla pidempää hiljaa vielä. Mutta komediassa se ryhtimi ja se kaikki ne pitää niin kuin pitää toimia. Tosin nauruhan voi vaihtaa paikkaa, että tota mutta se, jos se tilanne on hauska, niin sen pitää olla hauska. Mä muistan, että teettäriä aikoina on kaikkiaan näissä, niin mutta nauru on huono mittari, mä sanon, että kyllä se on aika hyvä mittari, johon me tehdään satana komedia tässä. Se on tosi hyvä mittari, se on niin kuin se ja sit yleisö on kans tosi hyvä mittari, se on yksi mittari, se pitää muista, se ei mittaa niin kuin kaikkiaan, mutta se on yksi mittari ja se niin kuin kieltäminen on niin kuin. Joo, mutta sehän on sitä epävarmuutta, olisi kuomattu hyvin, mutta mut joo, mutta ei ne ajatteli, kato. Se on sama kuin Stand Upista sanotaan, että yleisö, joo, no mä hiilisin, ne mieltii. Kato taju, ne mieltii, mitä mä sanoisin. Mä puhuin ihan diipadaapaan, ettei se, ne mieltii sitä yhtään, ei vaan nauru. Meillä oli paljon tomasiin, niin kuin just kun näyteltiin komediajasta, kun siinä on just se, että kun se on nyt kollektiivista, kun ei ole yksi, niin sithän saattaa johtaa siihen yksi ajattelta, että heitä ne tarvii, nämä on niin kuin, me ollaan liian hita. Ja sit toinen ajattelen, kun sitten rupeet niin kuin laittaa tempoista, toinen ajattelen, että heitä me ollaan aivan liian nopeita ja sitten rupeen niin kuin laskee, ja se niin kuin sen balanssin löytämään, mutta näitä selityksiä hän on mahtavaa, mun ystäväni Sampo Sarkola, silloin oli tämmöinen, että mun se tuntuu, että tuossa on vähän vanhempi ihmisiä, niillä on keuhkoja kanssa, että se nauru, se on vähän pienempää, se oli vähän loistava, mutta aikoinaan siis lassepöysti teki tutkimuksia ilman paineen suhteen, että vaikuttaako se yleisöön ja näin, että Niel Harvik kirjoittaa kirjassaan siitä, että hänes tuntuu, että yleisöt on sopinut, ne on ennen kuin teattelijomenevoa, ne on sopinut, että tänään emme nauraa, mutta noin selityksiä ihan vaikka kuinka, ja tuota, osa voi olla totta. Joo, ja siis joskus opa paskajyleisö, täytyy siis pustuun tuntua enää välillä, että mä muistan, että näissä on joku vika. Niin, kyllä, kyllä, kyllä, varmaan on näin, mutta joku olosuhte, silloin on ajan kohta, on vaan yksinkertaisesti väärä, ilman paine on pienessä, heillä on keuhkoissa vikaa, niin kuin, eihän se tiiä. Mä oltiin joskus katsomaan, hetkinen, nyt mun menee sekaisin, mun mielestä lillateltiin, siis kolme sisartaa, myös Suomen kielen, silloin. Mä muistan, Karkeristien Ruudman olisin vielä, ja sitten kun CH-van kirjoittinen kaikki komediouksesti, tietysti, mutta sit, kun mä ootin katsoa,

ootin just ohjantujen kurssaan, analysoitu kolme sisarttiin, niinku ihan loppuu, että niinku tiesi, ja voi vitsisi, se oli hyvä esitys, se me naurattiin niin paljon, niin sitten näki niin kuin näyttelijöistä, koska kun mun onks se, okei, kerrankin joku nauraa, se oli kun nautti siitä, ja mä muistan sitten ne vanhat rouvatsi ja kattomeen, tuli väleellä sanoa, te voisitte olla hiljaa, etkä hirnoa, kun ideoidit, täällä on vakavaa, ja niin kuin ihan älytötä. Silloin rundeksel oli siinä, tota siinä silloin loppupuolella siinä, tota kun ne istuu alas, se on se Robin Swarthstromin kanssa, ja sit se sanoa, että en voi hyvin, voisimme istuu alas, et voisimme filosofoida. Sitten rundeksel on hiljaa, elämä on vaikeaa, ja se oli niin, se oli niin nappiin, se oli sen, että se lypsi ihan täysin, ja muista sitten ne samat mummoiden ammattinäyttöliä unohtaa repliikin se. Ei, se oli aivan, se oli siis rundi, se oli aivan fantasti siinä, joita toimi niin hienoista. Se oli kyllä aivan lajistava. Mikrooi ihan ohjaus, se on.

Joo, joo, joo, mä muistan, että se on jännä, että se on niin kuin ainoita nää, mä muistan, kun analysoin niin paljon sitten, että sitten sieltä tietää jokaisen repliikin, joita tässä kohdissa, ja sitten sieltä saa semmoisen niin kuin, emmät, että näin aattelin, se on jotakin ihan mahtava, vaikka just niin kuin sanoit, että tää on tehty monta kertaa, mitä tiedetään, että tää toimii, mutta silti siellä on joku uusi tulkita niistä, niin se on semmoista mahtavaa.

Joo, joo, mutta sehän oli siis, sehän on aika, sehän on nuorina sehän on tehty, mutta sitten sä olet liian tehtänyt, että se siis johtajana ei ole ihan emmätin nuorina.

Niin, niin kyllä, kyllä, mä olin 27, kun mä aloitin ja noin kymmenen, vajaa kymmenen vuotta, mitä 8-9 vuotta mä olin siellä, että kymmenen niin kuin siinä mielessä olin, olin niin kuin aika nuori, mutta tota mä silloin kokenut sitä hirveänä esteenä, että, ja mä olin tosi kiitollinen, että sä en niin kuin tehnyt sitä, että kyllä se opettiin tosi paljon se, että sä sai katsoa teatteria ja esiintymistä ja näyttelemistä ja esityksiä niin kuin eri perspektiivistä, kuin pelkästään näyttelijän, niin siitä, että mulla suotiin tämmöinen mahdollisuus, niin oli kyllä tosi hienoa, että tota se oli, se oli myös semmoista aikaa.

Joo, mutta oliko siellä sitten, oliko se niin kuin tietoinen, tai mieltii, onko se mahdollista Suomessa myöskään olla tietoinen valinta, että minä nyt keskityn teatterin, että se oli sellei et Helsingin yllä, mutta sitten sen tai jälkeen tavalla, että teatteri on se juttu, että ei ollut niin kuin, että ei lokuva, mieltii, onko se tehä, kun tehtiinkö niitä niin paljon, että olisi voisi se saatella sille,

että minä olen sen käsittäne lokuviissa.

Ei niitä varmaan, mä en voinut ajatella, ei mulle tarjottu niin paljon, että kyllä mulla oli semmoinen periaate, että mä teen toivot, kun on jo paljon tarjottiin, mutta kyllä mä sitten sen tietoisena kyllä niin kuin teatteria pidin, että se oli kiva käydä vierailemassa ja kamera edessä aika kuitenkin uran alussa, tai se oli vielä, kun mä olin koulussa vielä ja saada tuntumaan, se oli kuitenkin ihan niin kuin isompi rooli, että sain tutustu siihen kameratyöskentelyyn ja näin, mutta kyllä mä niin kuin silloin vielä pidin niin kuin teatteria ja ehkä saadaan pitää vieläkin nyt sit on vaan niin pitkä aika, kun mä olen ollut, sit tulee vähän tekopyhää puhua siitä, että teatteri on kuningossa lei, koska en mä tiedä onks se niin, mutta mä en tiedä onks niissä niin hirveästi eroa siinä mielessä, mutta kyllä mä silloin teen semmosen päätöksi ja mä teen myös, että kun mä aloitin johtaa niin mä sanoin ei, että jos ei ollut aikaan niin mä sanoin ei ja niin kuin en mä tiedä tarjottiin, mulle niin paljon, että mä joudun jatkuvasti sanoa ei, mutta kyllä se oli siis, teatteri oli siis ihan valinta ja kyllä mä koin, että se oli niin kuin työnantaina myös niin kuin varmeempia, yritin myös nuoremmille näyttöliä kollegoille varsinkin johtajana, semmosikin mä tarvitsin niitä niin kuin näyttelmiin niin se kamera niin kuin on aina kiehtonut niin paljon niin niin se, että muutama kuvauspäivä niin sillä ei niin kuin elätä perhettään tai ei edes itseään siinä mielessä, että kun jos sä oot niin kuin puoluvuotta teatteriseen, mutta kukin tyylillä. Niin, niin ja siis mikä siinä jos on niin kuin minkä löytää, mutta tota ja onhan se yhteisöllisyys teatterissa vähän eri, mutta tai mihin sitä minä tiedämme, en mä elokuvissa ollut, mutta voisin kuvitella, että siinä on kuitenkin, että onhan sekin produktio kerrallaan, mutta on se kuitenkin, että monesti siellä on samat tyypit ja kyllä mä koen, että se yhteisöllisyys voi olla, voi olla yhtä lailla elokuvissa tai TV-tuotannossa ainakin niin kuin viime aikoina, mä oon kokenut tosi, että on ollut tosi hienoja ryhmiä, että on ollut asa sitä ryhmää ja ihan samalla tavalla sitä on olemassa paljon tällaista teatterissa sitä ja tätä tai muuten tota siinä on yhtä lailla voi olla tosi, tosi kurja tuolta, jossa sä et pääse millään mukaan mihinkään yhteisöön ja tota et ei sen, se ei on niin kuin annettuna siinä mielessä, että se lai mutta näyttelijäntyön ja esiintymisen kannalta niin teatteri on se paikka, missä kehitytään, että kameran edessä on vaikea kehittyä, koska aikaa on vähän per kohta, per otto ja se analyysi ja se toisto, että voisiko se olla näin, voisiko se olla noin, voisiko se sittenkin näin ja vielä muutaman viikon, kun se kypsyy niin palataan siihen, ei ei kun mä

tajusin, että se pitääkin tätä kautta, sitten tulee vielä yleisö, jos on hyvä lykky, niin niitä tota esityksiä on jonkun verran ja okei, mä voin muuttaa, että okei, että ne niinku rääkoi tähän niin silloinhan niin kehittyä ja taas niin kuin ilmasuhan saattaa niin kuin jämähtää, jossa teet vaan, vaan tota TV-työtä, että kyllä mä katson, mä olen aika paljon viime aikoina kuvannut niin niin kehityskaari on niin kuin heikkenävä.

Ah, joo, siinä.

Mutta siis nyt oli viimeksi, oli tosi mielenkiintoinen projekti ja että mä koin, että mä opin paljon, mutta silloin pitää niin kuin se oppi ei tapahtu niin kuin automaattisesti, siinä ei ole ketään niin kuin opettajaa, siinä mielessä missä niinku yleisö on meille opettajaa tai ohjaa ja niin kuin ulkopuolisena tai muut kollegat. Mutta sä oot siinä sit ollut silleen, mä muistan silloin aikoinaan Sampo Sarkolan kanssa, että teitte ihan kauheasti.

Joo.

Ja sit tuli hauska, mä juttelin siis Robert Petterssonin komin kanssa ja sit mä sanoit, että sä olet tulossa tänne näin ja sitten mä sanoit, että nehan teki paljon Sampo Sarkolan kanssa, on paljon sit nimenomaan komedia ja muuta sit siellä silleen. Mitä? Ja sit oli vähän semmoinen kanssa, kun se on näin nyt Sampo, jos sain tiiäksää hyvin vakavista, jotta ei sarja murhaisu, onko se niinku komedia?

Niin.

Ja saman pumpesta pääsussakaan semmoinen, varsinkin nyt niin kuin, jos otetaan tätä ajattelua, niin varsinkin niin kuin, että jos miettii Tom Muffinland, joka ei kiinni, että se on vähän semmoinen niin kuin semmoinen niin kuin vakavien roolien mies, niin sitten saattaa tulla monille yllätyksen, jos se ei seuraa muuta, niin ai niin, että hän on pitkä komedia tausta.

Niin, kyllä kyllä kyllä se niin kuin varsinkin teatteris, me luulen, että on näyttänyt paljon enemmän komedia teatterissa kuin muualla ja Sampon kanssa me oltiin kurssikavereitä ja valmistuttiin niin meidän ensimmäinen yhteinen työ oli kiviätaskussa, me tehtiin se ensimmäisenä niin kuin Suomessa, jos se nyt on meriitti, me ei tehty sitä läheskään niin pitkään, kun tota...

Jotka vieläkin sitä tekee.

Niin, niin tota ja pakko sanoo, että se on UP-esitys, se suosalla ja nuijun esitys, niin niin niin, mutta se oli valtavan hieno koulu Sampon kanssa käydä siis ensin tietysti kouluyhdessä ja ystäväystyä ja näin, mutta sitten ne vuodet, mitä sai niin kuin esiintyä niin kuin yhdessä komediassa ja tietysti se oli helpommalla johtaa, niin voi pysty valitsemaan valitsemaan

teoksetin myös ja näin, mutta tota se, että löytyy ihminen, jonka kanssa oli niin kuin näyttönessen niin kuin samanlainen yhteys, vaikka me ollaan ehkä vähän erilaisia tai ollaankin erilaisia ihmisinä ja näyttöliöinä niin joku semmonen niin kuin että oppi niin kuin komediasta sen, että sun pakko niin kuin meinata sitä, mitä sä sanit, kun sä tunnet sen ihmisen, sit se katsoo sua niin sit silleen, mitä se nyt on?

Tai kun mokaisi jonkun punchline niin sit tuli semmonen, okei, että sä ajattelit niin kuin tänään näin niin se kehitti tosi paljon ja mä koen, että se on ollut niin kuin sen niin kuin Sampon kanssa esiintyminen ollut mulle semmonen yksi todella tärkeää niin kuin vaihe mun ura ja näyttelemistä ja niin kuin se on se on niin kuin antanut mulle tosi paljon se yhteistyö ja ystävyys hänen kanssa.

Voi muuten hyvä mitä sanot, että pitää meinata komediassa mitä sanoo, se on ehkä ystävyystä, mitä mä tarvon, että pitää olla aitoa sen jotenkin, että nimenomaan sen hahmon myös pitää on teatterinä, vaikka se olisi kun käylytä hahmon sen pitää uskoa, mitä hän sanoo, meinata, mitä hän sanoo, ja sama stand-upissa, että kyllä mun täytyy tarkoittaa tavallaan mitä mä sanon, ja sit se on niin kuin koska muuten sit tulee se, että no ei, te ei uskottavaa ottaa.

Niin ja siinä siis niin kuin just se, että kun tuntee toisen niin hyvin, niin sit voi niin kuin tarkoittaa, että meillä on niin kuin sama referenssi, että kun vaikka me puhutaan on sitten CHV tai Moljärjä tai mitä tahansa, niin se referenssi on niin kuin viime viikko, kun se sanoi, että mulle näin, että mitä vittu, se on niin kuin tällä tavalla mulle.

Ihan erilaisia shellillä kulttiin niin se on.

Siihen tulee niin kyllä mä koen, että yleisöt aistii sen ja sitten tietysti jonkin näkökön yhteenen ryhtymitä, ja ehkä maailman katsomus ja näin, niin luo semmosen niin kuin kipinän siihen, mitä ainakin meille oli tai voi puhua niinku omasta puolesta, oli todella antoisaa ja opettavainen.

No katsotaan, kun hän aloittaa stand-upin, niin sit me käydään tämän sama keskustelu, katsotaan, miten hän sanoo.

Niin, kyllä, kyllä, sitä odotellessa.

Joo, sitten kun tämä on kanssa näitä, tämä oli mulla jaskan kanssa, kun tuossa tein kanssa tätä näin, me on turha käydä kaikkia töitä läpi, kun niitä on niin paljon, mutta tietysti Tomo Finland oli varmaan semmoinen aika iso kokemus.

Oli se, joo, se oli ehkä jollain tavalla myös käänteen tekevä itselleni, että se oli myös semmoinen, musta nyt se tuli ehkä joitain vuosi ja sen jälkeen, kun mä olin lopettanut

ton teattriohtamiseen, mutta se oli ensimmäinen selkeästi semmoinen ison profiilin päärooli ja myös ison profiilin mediaseksikäs, että sitä nähtiin ja näin, niin kyllä se merkitys tosi paljon ja sekä se työ itsessään, mutta myös sen työn kautta siis se oheistyö, tämä promo ja muu ja se oli siis vielä se oli 100 vuotes juhlavuosi, kun se tuli ensin siltä, se oli osa sitä virallista ohjelmistoa ja myös ehkä se, että se tuntuu aika kauka seltsä aika, kun se tehtiin sit on 6-7 vuotta nyt, mutta silloin, kun se tuli niin maailmakin oli silloinkin vähän erinäköinen, että silloinkin koin, että kun mä istuin haastatteluissa, niin mä joudui vastaamaan sellaisiin kysymyksiin, jota ei ehkä tänään enää kysyttäisiin, että maailma ei ollut sen suhteen mitenkään valmis, mutta tosi kiitollinen, että sain tehdä ja se oli merkittävä, myös merkityksellinen ja merkittävä.

Mutta se on varmaan se vähän sama, kun olen verrannut, että jos yhtäkkiä, joku vaikka yhtäkkiä onkin telkkarista tosi paljon, tai sitten lokuvisi, niin se tavallaan tulee se, että mistä se hän tupsahti, tietysti monille tulee se, jotka ei ole seurannut pitkään. Mä nyt tietysti samaa ollaan ihmisenä tiesinsut paljon jo ennen, niin kuin juuri meillä on teatteria mistä on muistunut. Mä oon kuvatetut se, että herran aika, mistä se on tämmöinen niin kuin...

Niin, kyllä, joo, luulen, että se, niin kuin se, itseasiassa Tom Finland ei ollut se juttu, vaan se on ollut onnella. No niin, totta.

Siinä, niin kuin televisi on, silloin kun televisi on vielä joku katsoa, ja terveisiä maikkarille, niin silloin, silloin, siitä mulle eniten tullaan sanomaan vielä tänäkin päivänä, että otsä se, että mä niin kuin tietysti ajattelin siihen aikaan, kun mä teen sen aika nopeasti Tom Finlandin jälkeen, joka oli myös jäätarkotuksellista, että ei ole vaan niin kuin, ettei tuun niin kuin Tom Finlandin, niin kuin tavallaan, ja toi on se, koska se, sen mä en usko, että se on kenellekään, niin kuin ei oikealle Tom Finlandin, eikä minulle se hyvä asia, se ei niin kuin palvelle kumpaa kaan, niin tota teen tuon pääsin tekemään onnellaan, ja tota, joka oli suht suosittu silloin, kun se tuli ja näin, ja tota niin sitä, kun mä luulin, että ihmiset tulee sille, ei, ei, oot sä se, että mä ajattelin, no nyt sanoo Tom Finlandin, että sä oot se Markus siitä onnellaista, sä oot se Markus, ja näin, niin tota.

Nyt se kertoo, televisi on voimasta, se on kuitenkin se, että vaikka Tom Finland oli äärimmäisen menestynyt elokuvan

sun muutin, se kuitenkin kertoo, että kyllä jääni on mielestäni kuitenkin kotona kattoo.

Niin, kyllä, se vähän niinku yllätti ja sen suosin ja sen onnellaan suosin, ja sit mut, mut ehkä yllätti, kun mä en oo ollut, en oo ollu tommosessa, siis, ja mä oon vieläkään pysäytä tätä kovin, kovinkaan paljon, että aika harvoin, mutta tota se TV'in, niin kuin, toi niin kuin, sit kun tietysti on paljon ystäviä, jotka on niin kuin todella suosittu, ja kun istuu niinku vaarissa, niin vähäväli tulee joku siihen niin kuin sanomaan, niin siltä mä oon kyllä säästynyt myös, että tota se on ollu kyllä ihan, ihan mukavaa sieltä, se on tosi paradoksaalinen toi, toi niin kuin, että siitä unelmoja, ja sitä, joista haluaa, ja sit sitä haluisi niinkuin jotenkin kontrollereita, että se ois tietyn tyyppistä, mutta se ei oo sit maailmasta, mutta sit on onneksi, on aina se, että on aina niit kuuluu sompia sitten, mutta on se joskus, joidenkin kollegon kanssa huomattu, kun meidät pysädyt siis huoltoasemalle, ja tajuut, että toi ei saa olla rauhasta, niin kuin, että se ei voi syödyä rauhassa, että koko ajan joku, vaan sit ei toi niin kuin, että tavallaan haluaisin tuon menestyksen, mut en totapuolta, niin villälaililla, että saisi ihan rauhassa.

Niin, mutta kun sit, joo, sitä ei voi valita, no ei, jos liian aikaisin urallaan rupeaa valitsemaan yleisönsä, niin saa, voi olla, että sitä ei tarvii enää pitkään sit valita.

On valinnut, mä oon vain ne hyvät tyypä.

Niin, mutta äsken sä haukuit paskua ja yleisönsä.

Niin, mutta ne epäonnisturat kokeilut silloin aikana.

Joo, ei tulevat keikkiä.

Ei, ei, ei, mulla on vain hyviä yleisönsä, joilla on vähän keuhko hongelmia, kun en laura niin kovaa.

No, okei, sit oli Jussi Palkinto tietysti, koirat ei käytä housuja.

Onko semmoisen merkitys? En oo ikinä voittanut mitään, paitsi Pörri Stipendi alaastella.

Okei.

Niin, kun oliksen joku sellainen, oliksen semmonen hetki, etsä nyt minuut on validoitu täällä kollegoiden keskuudessa.

Oli, joo, joo, kyllä mä sitä halusin.

Joo, joo.

Sitten nyt, kun oli muutto, niin se on yksi esine kaiken muun.

Niin, se on tosi jännä.

Tuli tosi jännä fiis, koska siis ei se aika nopeasti semmeni ohi.

Totta kai se halusimme ehdokkuus ja se on hienoa ja niin kuin näin.

Ei siinä, mutta sitten kun on tosi kiire ja pitää pakata kamat ja näin, niin tota, sit niin kuin silleen, no, otan mä tämän mukaan, että tota,

eihän se ole siinä esineessä, se juttu on muutta ehkä siinä tilaisuudessa. Mä olin kotona, mä en päässy sinne paikan päälle, se oli korona-aikaa, niin tota, ihan hyvää, koska olisin todennäköisesti ollut niin liikuttunut siitä, siitä tota saamasta niin huomioista, että mä hän liikutuin, kun piti kirjoittaa ennakkoon sen puheen ja niin, mä kirjoitin sitä, mä luin sen, testasin mun vaimolle ja niin kuin, niin niin ihan hirveet, onneks sen, se olisi ollut ihan hirveet tai niin kuin seistä sinua, en olisi pärjännyt, että tota niin liikuttunut, että mihin minuut palkitaan. Ja mutta se on niin kuin totta, että se tuntuu hienolta ja me niin kuin arvostamme sitä, mutta sitten se kuitenkin niin kuin tavallaan, että jos kotin palaisi, niin ottaisin ehkä, en tiedä, tulisikö se mukaan niin kuin siinä, että tota. Mutta se on jännä, mä en kastin, mikä siinä on, että voi olla vaikka kuinka siis niin kuin nyt vertaan siis eri ääriä, mutta voi olla vaikka kuinka suosittu yleisön, koska se on jännä, miten se kuitenkin sit se, että joku työ kollegat arvostaa. Sitä teki hirveä hieno hetkisille, että aina ajattelekaat, mä oon ihan ripulijepäin. Niin, no mä en oo koskaan oikeastaan ehkä nyt tota onnellaan lukuun ottamatta, niin mitkään niin kuin mulle ei oo mitään hirveän suuria yleisöminen, niin kuin että ehkä enemmän teatterin puolella on ollut yleisöä, kun noissa elokuvissa, että ne on ollut sitten ehkä jopa enemmänkin kollegoiden arvostamia juttuja ja näin, että tota mut, et en mä tiedä, se on, kai mä aina halutaan sitä kaikkea. Se on totta, se on totta. Mä oon pakko kysyä sitä Last Kingdomista. Joo. Koska siis niin hämmentävä, kun se onkin, niin se on sarjota, mä seuraan sen etikiksi. Okei, niin se on aika moni seuraa sitä. Joo, no kun se on vähän seuraa, miksi ei seuraa. Siinä on miäkköelua ja kaikkea ja seksiä ja jännitystä ja mäkin tajua, että sit mä oon vähän miksi mä aina miettimä, mä katoin vähän se, että mietin, onks tää oikeasti hirveä hyvää sarjaa, mut jostain syys mä tätä nyt katoin ja ne on niin pelottaa vielä vikingit ja, mut et oaan tommoinen prosessin varmaan aika hämmentävä. No, no joo, no joo. Ei siis niin kun sehän, se oli niin kun silleen niin kun hauskaa, että noita on tulee, noit pyyntäjä on tullut niinku useampia, siis ne self tape pyyntöä, ei niinkään suoria pyytä tuntuu mukaan vaan, että ja ne on mitä on se viking seistä, tai sit on taas joku uus sarja tai joku tämmönen ja niin kun tuolla lukemattomia rooleja, jota en ole saannut ja tota, jota ei ole tarjottu mulle vaan jollekin toiselle se siitä, mutta tota esim. tässä niistä mä teen sen himassa, siinä tehtiin vaimonikaan semmoinen self tape ja niin kun mä en tajunut niistä nimistä yhteen mitään ja niinku hekotettiin sinne ottojen välissä ja vähätin sen sinne ja joku siinä mielytti sitten tuota ja ohjaa ja ja sit mä myös niinkuin ajattelen, että tää on jotain ihan muuta, et en ole niinkuin tommost viikinkin näytellyt ja varsinkaan tommost sarja, missä on niinku just tota taistelua ja miekkailua ja se ilmasu on aika semmos niinkuin se on niinkuin se on vähän kitsch se ilmasu ja jos ei siihen pääse ihan kiinni niin se saattaa jäällä vähän semmoseksi niinkuin kulmakarvojen altatuujatteluksi ja saattu jäällä munkin osalta siihen niin niin se oli ehkä se niinkuin jännittävin, että eikä kuvauspäivä, mikä mulla oli siellä niin niin mä olin ihan niinku palasina sen jälkeen, kun siis piti näyttyä englanniksi ja tota musta tuntuu, et mullut vietiin niinkuin tavallaan,

sit ku oli kaiken maailman hampaat ja rastatistu ja parta liimattu ja ja niinkuin sit puettiin niitä eläin, kuolejattelin eläimeä ja näin niin en ollut niinkuin yhteydessä ja olin tosi niinku kaukana kotoa sitten niinkuin henkisesti niin se oli se oli todella kuumottava ja ohjaa ei tuli ohjaamaan jotain sanaa niinkuin, että tosi niinkuin ja sitten mä en niinkuin suunniteen yritin ja sit tuli ehkä vähän saman tyyppinen olo, kuin mitä joku lava kuolemaan niinkuin semmonen niinkuin, et itse tuntuu on niinkuin totaalista pois ja sitten tota soiti muuta mille tota vertaistukea muuta mulle kollegaloja tästä ja seuraavana päivänä oli jo helpompi ollaan ja silleen mutta tota on aika saman tyyppistä se tekeminen niin että toi esimerkiksi Last Kingdom ei ole mikään niinkuin mega luokamburietin juttu, että se tehdään niinkuin yllättävän halvalla aika suhti niinkuin ison näköistä, että tässäkin oli yksi niinkuin historian suurimpia taisteluita käsittääkseni siis ei elokuva historia vaan oikean historia, että sehän poikkeaa ehkä noista muista, että se seuraa aika tarkasti niitä Britannian niinkuin iso Britannian syntyä ja näin, niin tota oli tosi mielenkiintoista ja mä olin niinkuin iloinen, että semmonen seikkailu tuli sinne unkarin tehtyä, että tota koetko sä, että se on niinkuin ehkä tää on se mitä nyt enemmänkin joo, tai onko se niinkuin tähtääkseni jotenkin, että ehkä tämmönen kansainvälinen vois myös niinkuin se ei, ei siis joo, mä kuulin jossain haastattelussa joku toimittaja sanoo, että että niin, että jotkut sun kollegat, niin nähän ei halua ulkomaille, niin mä kysyn sieltä, että onks niitä pyydetty, että tota kyllä mullakin oli joku siis semmonen niinkuin mitä mä ylläpidin semmos, niinkuin ei mä niinkuin halua, mutta sit mä rupesin miettiin sitä niinkuin urheilun ja jalkapalloon kautta, että jossa pelaat ropsissa ja sit sulla tarjotaan niinkuin tota mahdollisuutta päästä la liikaan tai tai seriaahan, niin niin sillä, niin mä kyllä lähdin, että kyllä mä tykkään täällä, niin se on, näin voi tehdä, mutta mä en tunnistanut itsessä, niin sitä vaan mä tunnistan, että mä selitän jotain, niin niin niin tota mut näyttelijän työssä, me ollaan niin muiden armoilla, että kun me ei olla siinä mielessä esiintyä niinkuin te, että että voitte niinkuin pystyttää kioskin niin kuin että okei, että nyt mä rupen, mä puol vuotta kirjoitan soloa ja sit ensä keväänä mä teen kiertuen ja tota tota niin tottokin me voitaisiin tehdä niin, mut me ei voida tehdä elokuvia niin, ja nää niinkuin työmahdollistun ollaan niinkuin aina muiden armoa niinkuin ehkä elämässä muutenkin, mutta tota siinä mielessä niinkuin en kieltäydy, että se olisi niinkuin ihan kivaa, se on niinkuin mukavaa tehdä myös muualla. Joo, no joo, se on toivottavasti joo, se on jotenkin vanin hauskaa. Niin, se on semmoinenkin mageet. Niin, kyllä. No onks sulla, mä juuri se oli etukäteen, onks sulla jotain, mä kysyn, että siis on ei yksin jokaisella tällaista komedia muistoa, mikä on jollain lailla jäänyt. Niin, se on ollut seuraava merkittävä, että se on niinkuin jostain syystä se on kertomisen arvoinen. No tota sitä mä en tiedä, tota on varmasti useampia ja liittyy just näin, mitä mä tuossa sivusin näistä sukulaisista ja sukujuhlista ja muista ja mut ehkä semmonen tota niinkuin

Eddie Murphy on jäänyt, eikä Raw, mutta tota Prinssille Morsi, joka on niinkuin ja mun mielestä se on niinkuin aivan mahtava elokuvia ja se sen tapa tehdä komediaan oli niinkuin mun mielestä se oli silleen, että hän on hauskaa ja näin. Mutta sitä ehkä toinen, niinkuin Chaplin on ollut mulle semmoinen niinkuin jotenkin silleen merkittävä, että miltä se niinkuin ja sitten Crocodile Dundee oli kanssa. Crocodile Dundee, mutta joo, se oli.

Bud Spencer ja Terence Hill, turpa kiinni Crocodile oli, ja niinku poliisiopistot oli mulle tosi iso juttu. Oliko pitkään, siis mä muistan, että mä muistan, että mä olin kattoita sitä, muistan se tehtävän maajamuksen, se vitoneemaiset, enää enää kyllä.

Joo, on siinä jossain mulla, ja sitten onks niitä tullut ehkä 102 jälkeen, mutta siis kyllä niinkuin ykkönen poliisiopistoykkönen tyyppi, joka teki niitä ääniä silleen, boom, että miten tää on mahdollista. Se kai kiertää vielä. Se kiertää, se maikko viensuva sä ajattekin Suomessa kiertäjä, pitkä on todella hämmentämään. No niin, mutta Ron Mosson iso täällä myöskin. No se on totta, mutta se maikko, se on niinku hämmentämään, kun se rupeaa soittaa sitä huuliharppuakin silleen, että mukaan kaikkea. Itsi toi on vaikee, mutta et niinku tehdään niinku helikopterita ja tämmöisiin, mutta et se oli aikansa edelleen, sitten oli tää eteen, boom, bunka nii, aah, oli tää.

Sehän on vieläkin siis, sehän on ohjanut paljon nyt, ja muistu, mikä se on, se on stand-up komikon, ja sitten tota se on tehnyt paljon, ohjanut moneen niinku komikon spessuja ja ja niinku kaikkea, mutta silloin on mielenkiintoinen, ja sit kun se on ennen ollut nimenomaan toili, nyt kun sen kuulee niinku normaalisti puhuvan jossain sit hetkineen. Mutta se on, se on, se on, ne on huikeita siis, ne, ne niinku stereotypia näissä poliisiopistossa, kun siinä on niinku, siellä on niinku kaikki, se on ajan niinku, kaikki, se mitä putaus on, oli, oli pahimmillaan, että niinku vitsailaan siellä, missä aita on matalla, niin, niin sitä poliisiopistotekin 80-luvulla.

Joo, mutta se oli jotenkin kyllä, en mä tiää, se poliisiopiston ykkönyksi, se on niitä elokuvia, mitkä mä muistan, että me ei voida rupeaa käymään kohtauskohtaus, näin niin monta kertaa lapsenaan, mä näin, mä näin, jo, mä muistan, mä kävin leffatea, että kattois myös jonkunnoista, ehkä kolmosen ja nelöistä jotain tämmöistä, että mut ne on varmasti semmosia komedianmuistoja, ehkä se niinku kuitenkin se aidojen, jos mä mietin, että nää kyllä mä niinku chaplinit toki ja näin, mutta se, että mä oon niinku, sillä että vitsitään, on hauska ja sitten se vihainen poliisi sitä, joka oli aina joo, joo, Tacklebury, joo, ja sitten Hightower ja ja tota ja sitten se, joo, noin pieni ääni, siis ihan tota käsittämätöntö.

Joo, ja mä en tiedä, miten nykyään, varmaan toivon, että nykyäänkin nuoret ja lapset tekevät sitä, mutta mä muistan, että sitten VHHsä kelaattiin edes takaisin, mä muistan, että mä vähän niinku opettelin

ajotusta ja tiiäksä kaikkeet, miten niinku joku asia, että kun se on kin yllättävä hauska, kun siinä on se ihan pieni tauko ennen, ja sitten myöhemmin, enkö sinun on semmoinen luontainen koominen ryhtymys, kun se teitä opittu luontaa, nyt se tää on harjoiteus, kun tiedestä pitää. Kyllä, kyllä, niin voidaan se olla, että sieltä on tarttunut joku semmoinen komedian taju, että tota en tiedä. No mut hyvä muist, oli kertomisen arvoinen, innosta. Poliisiopista.

Poliisiopista, se on kyllä, ja kyllä, prinssemorsia myös.

No sitä mä voin kattoo vieläkin vaikka kuinka monta kertaa, että siinä on, siinä lopussa on, there's no spoon, ahaa, niin niin niin, kyllä mä lapsillekin on niitä näyttänyt ihan ok-toimi, joo, siinä on rakkaustarina, ja siis tosi perinteinen rakkaustarina, ja prinssemorsia, niin kun tämä on Coming to America, niin suomennettu, että kerrotaan mistä on kyse.

Joo, järjestävä, parva kertaa. Yes, fuck you.

Joo, se on niin hieno. Siitä mun, tota, 9-vuotias tykkäsin erityisen paljon. Joo, täytyykin näyttää se lapsille kyllä.

Joo, joo, ehdottomasti. Pakko se vasta.

Joo, mun mielestä se on nyt, löytyy jostain jostain.

On se jossain edisissä tai jossain, kun sitä tulisi jatkossa, tai se ei ole uusi. Onko se tullut, joo?

Se mun mielestä se tuli, mutta se oli jossain, että se olisi tullut mukana, mutta mä en, mä en, niinku, uskaltanut kaksi.

Niin, kyllä, kyllä se pitäis katsoa, joo.

Joo, sama olis nyt tästä krokotilimies kolmeni, en mä ehkä katsotaan. Niin, no ne oli.

Tää oliko niitä? Niitä oli ainakin, niitä oli kaksi.

Kaksi oli ainakin, joo. Siis tuli sen suurkaupunkiin,

joo. Ja sit sen niinku, pysäytti sen nyjaukkiin, sen

hevosensiin. Joo, joo, joo, oi vitsi.

That's not a knife. Niin, kyllä.

Oon hyvin. Okei, no, mutta silloin nyt vielä tähän

loppuun, kun kerroin korona-aikana, ruvettiin tätä tekee ja

ja sit se oli semmonen ja kaikille niin synkkään, niin mä en halutti,

että vieras suosittelee meidän kuuntelijoille jotain, ja mun

pidettiin se synkkään. No ei, nyt hän elämää ihanaan taas.

Mitä vois suositella? No, mä oon itse remontoinut, tota,

taloa tässä joulukuusta lähti ja jatkuu varmaan tästä niin,

ku samaan tulevaisuuteen se on vanha puutalo, niin,

niin tota, käsillä tekemistä, tota, niinkuin tommost, niinkuin

semmos, mikä on tavallaan vähän niinkuin unohtunut ja ainakin

itsellä, joka on jäänyt semmonen, että niinkuin konkreettisesti

tekee ota, ehkä jo kaikki tekee tämmöistä, mutta siis on ollut

ollut itsellä tosi, tosi semmonen niinkuin opettavainen juttu,

että on päässyt uudestaan. Onko sä osannut tehdä aiemmin?

No en, en, en. Ennen kuin mä tiedän osaan, kun mä nyt, mut mä osaan paremmin, kun joulukuussa.

Joo, joo, tekemällä oppii, nimenomaan kai...

Joo, ja, ja, ja paljolti siinä siis vähän samaan tyyppiin, mä ajoin siis ajokortin kolmekymppisenä, jolloin mä pystyn seuraamaan sitä oppimisprosessia, tosi, niinkuin ehkä eri tavalla, kun mä olisin 18-vuotiaana pystynyt, niin vähän tässä ehkä sama se, että, että niinkuin, että tässä niinkuin oppii ja se on siis sekä henkisesti, että mut, mut siis, kun musta tuntuu, että oppimisessa, uuden oppimisessa se on se, että sä uskalla tehdä, on se suuri juttu, ei niinkään se taito, vaan se, että sä niin kuin, sä vaan niinkuin teetä, esimerkiksi just, että kun aloitti ja otti poistin kuin yhden lankku, niistä irjautti varovasti ja katsoi, miten tämä on kiinni ja niin kuin näin, kun näissä niinkuin on rullannut tajumaan sen kokonaisuuden, missä se on vähän niin kuin autolaajamisessa kytkimme ja muiden käyttöön, että miten pää pyörii, niin sun ei tarvi, niin tämä on niinkuin ehkä, ehkä niin kuin hienoita, että pystyy oppimaan uutta. Joo, mä en tiedä, onko se myös siis, kun jaskali viedään täällä, niin sä sanon kans, että tällaista on yksin sellaista, että niinku käsillä tekeminen myös sinä, että luo jotain konkreettista, mä en tiedä, onko se sitten tämä ammatti, mikä on, että kun me ei tavallaan tuoteta mitään pysyvää, että okei, sä ajattetusti elokuvisinen jää sun muut, mutta ei teatteriesitys tai, tai, tai joku stand-up, niin heidän jää sillä lailla, että ne on niinkuin hetken, se on se hetki on tärkeä, ei niinkään se konkreettista, mitä jää.

Niin, mutta mulle toi on ainakin toistaiseksi vielä niinku lause, jota on toisteltu historiasta, ja mä en niinku syötä jaskaa tästä mistään, mutta että niinku mä kuulut toon kans, että niinku on niin ihanaa, kun tulee jotain valmista, mutta että niinku onko se sitten kuitenkaan se, että kyllä mä koen, että me tehdään, että niinku näyttelijien työ viihdyttäminen ja kaikki se on tosi konkreettista, niin siis niinku se ei oo niinku siinä mielessä niinku abstraktioon. Ei, ei.

Että se pitää niinku tehdä, että mun mielestä se on pakopaikkata.

On, mutta tavallaan se on se yks hetki ja sen jälkeen se on ohi.

Niin on kaikki muuken.

Ja siis vanha puutalo varsinkin teeksi, että sä voit sitä korjata, korjata, mutta se tulee eteenä.

Mutta, mutta siis, siis, jos ei ne aikaisemmat asukkaat, joku olisi rakennuttanut sen 40-luvulla asunut, olis tehnyt siinä hetkessä ne päätökset ja näin, niin mulle ei olisi tätä tehdä nyt, että mikään ei oo niinku, mikään ei oo pysyvää.

Ei.

Ja niinku, että mun, esim. avas jonkun seinän,
ja sit löytää, että siellä on niinku naulaa,
sit on tota tähtipäätä, että alttaruuvia ja kaikkea sekasi,
sit on sillä, että mitä helvet, ja täällä on niinku tehnyt.
Tää on ihan, että miten voi tehdä tälle.
Ja sit kun on itse tehnyt ja sit on sillä, että no,
no, mä laitoin sen tälläkin, niin sit on tullut sellainen tosi iso,
niin kun semmonen rakkaus ja jotenkin semmonen ymmärrys,
niin kun aikaisempia polvia ja ja miten tää elämä,
niin kun se on niinku hetkessä tehty ratkaisu,
että mä laitoin tuon lankun kiinni, koska mä pidän sitä olkapäälle.
Niin, ei tässä...
Lain se ole porakonetta, niin mä joudun niinku vetää sen tai teipa
tässä jolleen.
Ja sä matvaita, että 50 vuoden päästi joku avas, että kuka saa,
kuka tehdään?
No todellakin, me ollaan, me ollaan naurettu sitä tota,
mun vaimun kanssa, kun me ollaan jotain tehtyä,
että niinku, sit kun noin avataan, niin ne tulee ne ihan samat
kommentit, mutta että tavallaan se, että tekee jotain.
Nyt noin se. No tässä asuus ei joku näyttelijä,
ei ihmekää, tää on ihan...
Tää on ihan siis.
Joo, joo, joo. Tää on yksi farsi tää talo.
Niin, kyllä, kyllä.
Mut se on jännä, pakko sanoo vielä sen verran,
mä jostain nyt, kun mä aamulla on vielä vähän kattelin,
niin otsä kovan ikkein fani?
Luin tällaisen näin.
Joo.
Mut en sille...
Mä en oo mikään kovan niinku fani, niin kun sillä tavalla,
että jos sä niinku kysyisit muut, jostain niinku levystä tai ysmänti.
Ei mut tietysti, että jos tapaa jonkun oikeen fani,
niin sit mä oon sillä, se on ääbätual blues.
Joo, joo, joo, joo.
Mä en oo sillä, mut se resonoi tosi paljon se teiniässä,
kun mä kuuntelin, niin se dramaattisuus ja se jotenkin.
Ja mä tykkään siitä niinku jylhydestä, mikä siinä on.
No kun mä etin sitä siis, se tuli mulle siitä mieleen,
että mitä mä ehkä toskuin sen Sampos-Arkolasta,
että onko hän niinku komeliadi.
Se on vähän semmonen niinku, en sanoo vakava,
etko sitä selkeästi oo, mut sit tulee semmonen kuvaa vähän semmonen,

just semmonen, että mut sama kuin Nick Keiville,
et sit kun sitä tarkemmin, kun mäkin katsoin se,
mä olin porjatseella, se on Adger-Manus,
kun se oli siellä ja se oli paras keikko varma,
millä on ikinä ollut, se oli jotenkin tämmöinen.

Mut samalla, että vaikka se on nii jylhä ja vakava,
niin sitä huumoria siinä on ihan hirveä.

On, on, on.

Jota ei ehkä niinku silleen nopeasti pintapuolelisi,
kun katot niin ei silleet, hän ottaa itse se...

Mutta sit kun tää juuri silleen Nick Keiville,
silleen tää on helvetin hauska mies.

On, on, ja siis nää on siis...

Nää on tekstitä no semmonen niinku todella dramaattisia,
ja se on niinku semmoista isoa, ja sit mä...

Ja tota ei oo mitään kotia tälle, pienellä ihmiselle,
ja tota joutuu kiertää kaupungista kaupunkia,
ja kerjää läivisenä maailmassa.

Se on, se on tosi, se on tosi hienoa.

Oh, se on kyllä hyvä, joo, ja oli siis kyllä paras.

Jos mä suosittaisin jotain, mä suosittaisin Nick Keivien livenä.

Mutta sää voit suosittaa olla joka keilä...

Tää voi, mutta ei kukaan alkuun olla mun suotuksi.

Älä, liitty, liitty.

Oh, onko, onks mä käsitelty sun mäestä tarpeeksi?

Jääkö joku mielenkuun?

Ei jää.

Ei, kaikki, muaailmaan valmis nyt.

No ei, on kiva jutella sun kanssa.

Joo, kiitos. Samoin.

Niitä näitä.

Joo.

Se verran vielä mainostetaan, että ne on siis myynnissäne tiivistämme on illat.

Ne on myynnissä...

Ne on myynnissäni, kannattaa tulla paikan päälle se.

Löytyy myös Suomen stand-up-klubpista visivulta löytyy.

Joo, tulee kyllä erikoisilla, että mä valitettavasti voi paljastaa sen illan sisältöä.

Mutta takaan, että jos tulee paikalle, niin tulee olemaan erityinen meininki.

Tää on hyvä myyntipuhe.

Joo, me uskotaan.

Mutta kiitos. Tässä oli meidän vitsit, siksi sen jälkeen, että kiitos, Pekka, kun tulit ja...

Kiitos.

Muita ku...

Prokkoon.

Mikä toi oli?

En mä tiedä, mikä tää on.

Tää on täällä on...

No niin, moido.